Miguel Serrano

Οι Επισκέψεις της Βασίλισσας του Σαβά

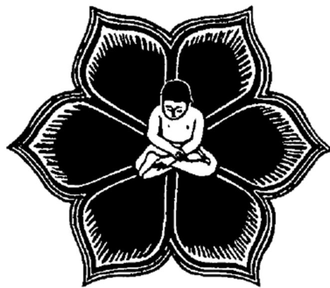
Πρόλογος από τον *C. G. Jung*

Miguel Serrano

Οι Επισκέψεις της Βασίλισσας του Σαβά

Πρόλογος από τον

C. G. Jung

Εικονογράφηση:

Julio Escámez

Μετάφραση – Επιμέλεια:

Βασίλειος Τραγάρας

Τίτλος πρωτοτύπου:
Las Visitas de la Reina de Saba

Εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1960 στο Νέο Δελχί της Ινδίας, στην ισπανική, και ταυτόχρονα, στην αγγλική γλώσσα, ενώ έχει επίσης μεταφραστεί στα Γερμανικά, στα Ιταλικά και στα Γαλλικά. Την εικονογράφηση επιμελήθηκε ο προσωπικός φίλος του συγγραφέα, Χούλιο Εσκάμες. Η παρούσα έκδοση αφιερώνεται στην πρώτη εκατονταετηρίδα του
Μιγκέλ Σερράνο
(1917-2017)

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Kukncion Asma

Το πρόσωπο της *Βασίλισσας του Σαβά*,
σύμφωνα με ένα γλυπτό που βρέθηκε στην Ουρ.

Πρόλογος του Κ. Γ. Γιούνγκ

Αυτό το βιβλίο είναι ένα εκπληκτικό έργο. Είναι όνειρα μέσα σε όνειρα, άκρως ποιητικό θα έλεγα, και πολύ διαφορετικό από τα αυθόρμητα προϊόντα του ασυνειδήτου που έχω συνηθίσει· αν και οι αρχετυπικές φιγούρες είναι γνωστές, είναι ξεκάθαρα ορατές. Η ποιητική ιδιοφυία έχει μεταμορφώσει το αρχέγονο υλικό σε σχεδόν μουσικά σχήματα, έτσι όπως, από την άλλη πλευρά, ο Σοπενχάουερ κατανοεί τη Μουσική ως την κίνηση των αρχετυπικών ιδεών. Ο πρωτεύων διαμορφωτικός και καθοριστικός παράγοντας δείχνει να είναι μια ισχυρή αισθητική ροπή. Έτσι, η επίδραση αιχμαλωτίζει τον αναγνώστη σε ένα αναπτυσσόμενο όνειρο, σε έναν συνεχώς επεκτεινόμενο χώρο και σε ένα απροσμέτρητο βάθος χρόνου. Αφ' ετέρου, το γνωστικό στοιχείο δεν παίζει κανέναν σημαντικό ρόλο, κι ακόμη, υποχωρεί σε ένα ομιχλώδες φόντο, ζωντανό ωστόσο, με την πληθώρα πολύχρωμων εικόνων.

Το ασυνείδητο – ή οτιδήποτε ορίζουμε με αυτό το όνομα – παρουσιάζεται στον συγγραφέα από την ποιητική του διάσταση, την οποία παρατηρώ κυρίως από την επιστημονική και φιλοσοφική, ή ίσως πιο εύστοχα, θρησκευτική του διάσταση. Το ασυνείδητο είναι σίγουρα η *Παμμήτωρ*, η Μητέρα Όλων (όλης, δηλαδή, της ψυχικής ζωής), η μήτρα, το παρασκήνιο, το θεμέλιο όλων των διαφοροποιημένων φαινομένων που ονομάζουμε ψυχικά: θρησκεία, επιστήμη, φιλοσοφία και τέχνη. Η εμπειρία της – σε οποιαδήποτε μορφή υπάρχει – αποτελεί μια προσέγγιση προς την ολότητα, είναι η εμπειρία που είναι απούσα από τον σύγχρονο πολιτισμό μας.

Είναι ο δρόμος και η *via regia* για το *Unus Mundus*.

C. G. Jung

Κούσναχτ-Ζυρίχη,
14 Ιανουαρίου 1960

Περιεχόμενα

«Παλιότερα, συνηθίζαμε να πιστεύουμε ότι εσύ και εγώ είμαστε ένα. Πώς συμβαίνει, τότε, εσύ να είσαι τώρα ο εαυτός σου, κι εγώ ο εαυτός μου;»

Μπαρτριχάρι

«Συχνά, στον ωκεανό, ένα κομμάτι ξύλου πέφτει επάνω σε ένα άλλο, απλά για να πλεύσει ξανά μακριά. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ανθρώπους.»

Μαχάμπάρατα

Η μεγάλη μητέρα

Στην αρχή, η Μεγάλη Μητέρα κοιτούσε τον εαυτό της μέσα από έναν καθρέφτη. Έπειτα, κοίταξε έναν δεύτερο καθρέφτη και μετά έναν τρίτο. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκαν όλες οι μητέρες. Η Μεγάλη Μητέρα είχε μάτια σαν τον βυθό μιας αβύσσου, μα εκείνα των άλλων μητέρων είχαν το χρώμα του ουρανού.

Μου τα εξήγησε αυτά ένας ιερέας που φορούσε έναν ερυθρό χιτώνα και που είχε τα πόδια του καλυμμένα με αίμα θυσιών, στην αρχαία πόλη του Κεχριμπαριού, δίπλα στον Ναό της Κάλι. Έτσι, έμαθα ότι δεν είχα μόνο μία μητέρα, μα πολλές.

Από τη στιγμή που η ζωή μου μοιάζει τόσο πολύ με μια άβυσσο, μοιάζοντας όλο και περισσότερο με αυτήν, προσπαθώ να κοιτάξω μέσα στον εαυτό μου ώστε να ανακαλύψω το φέρετρο της αυθεντικής Μεγάλης Μητέρας. Θα το ανοίξω, και πιθανότατα να δω ότι έχει λάβει κάποια άλλη μορφή. Ενδεχομένως να είναι η Βασίλισσα του Σαβά· ίσως, ακόμη, ο Ιησούς Χριστός. Οιαδήποτε μορφή και αν πάρει, θα είναι η μορφή της ψυχής μου.

Φυσικά, όταν ένας ανοίγει ένα φέρετρο, το καταστρέφει. Ωστόσο, αναδίδεται στον κόσμο ένα εκλεπτυσμένο άρωμα κέδρου.

Το ποτάμι

Μια φορά, πήγα στο όρος Καϊλάς, εκεί όπου κατοικεί ο σπουδαίος θεός Σίβα. Τον είδα να χορεύει και μου δίδαξε πώς να χορεύω και να ξεχνώ. Κατά συνέπεια, χορεύω τη μία ημέρα στον ήλιο, και την άλλη, στο σκοτάδι. Από τότε που πήγα στο όρος Καϊλάς έχω γίνει σαν ένα ποτάμι που δεν μπορεί να σταματηθεί.

Έπειτα, κατέβηκα από το ιερό όρος Καϊλάς, που βρίσκεται στην περιοχή των Τρανς-Ιμαλαΐων, πέρα από το όριο της βροχής, και κατευθύνθηκα κάτω, στο ακρωτήριο Κομορίν, εκεί όπου συναντιούνται τα νερά των τριών αρχαίων θαλασσών.

Και είδα ότι υπάρχουν ναοί και στους δύο τόπους.

Η ιστορία της σεληνόλιθου

Το δαχτυλίδι που βλέπεις να φοράω, είναι μία σεληνόλιθος.

Όταν έπεσε στη Γη η τρίτη σελήνη, αυτή έπεσε μέσα στη θάλασσα. Ενώ βυθιζόταν κάτω από τα νερά, έστειλε προς τα επάνω φυσαλίδες, σαν την τελευταία ανάσα ενός ανδρός που πνίγεται. Αυτές οι φυσαλίδες έγιναν σεληνόλιθοι.

Στη συνέχεια, όταν οι πάγοι υποχώρησαν προς τους πόλους, αφήνοντας την Αριάνα Βαΐτζι ερημωμένη και την πόλη του ήλιου, το Άβαλον, μεταβεβλημένο σε μια μητρόπολη θανάτου, τα πρώτα ανθρώπινα όντα, άνδρες με μάτια που είχαν το χρώμα του ουρανού και με μαλλιά που είχαν το χρώμα του φωτός, διακινδύνευσαν τις ζωές τους στα νερά μαζεύοντας σεληνόλιθους.

Τις τοποθέτησαν στα μαχαίρια τους από πυρόλιθο και στα μέτωπά τους ώστε να μπορέσουν, ίσως, να δουν την αρχαία πόλη της αυγής, που ονομαζόταν Αριάνα Βαΐτζι, και το Άβαλον, τη μητρόπολη του ήλιου.

Έτσι, η σεληνόλιθος έγινε το τρίτο μάτι, δείχνοντας στους άνδρες αυτά που δεν μπορούσαν να δουν τα θεσπέσια μάτια τους.

Οι άνδρες εκείνων των πρώτων χρόνων ονομάζονταν Περιπατητές της Αυγής, και οι γυναίκες τους, Προστάτιδες της Αυγής. Η κόμη τους ήταν χρυσή και τα μάτια τους είχαν ένα βαθύ μπλε χρώμα, όπως τα νερά στα οποία βρισκόταν η σεληνόλιθος.

Οι γυναίκες τοποθετούσαν τη σεληνόλιθο ανάμεσα στα στήθη τους.

Εγκαίρως, οι άνδρες πήγαιναν στις γυναίκες τους για να παρατηρήσουν την Αριάνα Βαΐτζι, την πόλη της αυγής, για να ανακτήσουν, ξανά, το Άβαλον, την πατρίδα του ήλιου.

Αν εκείνοι δεν αφανίζονταν στους άγριους υδάτινους χειμάρρους, τότε χάνονταν ανάμεσα στα λευκά στήθη των γυναικών τους.

Αυτή είναι η ιστορία της Αιώνιας Αγάπης, που γεννιέται ανάμεσα στους πάγους, μα που γρήγορα ανακατεύεται με τον θάνατο και με τα όνειρα μιας νέας αυγής.

Οι πρώτοι ήρωες ήταν εκείνοι που παραδόθηκαν στο ολοκαύτωμα της Αιώνιας Αγάπης.

Καθώς πέθαιναν μαζί με τις πατριαρχικές βελανιδιές, ατένισαν για τελευταία φορά την Πόλη της Αυγής, νιώθοντας για τελευταία φορά το γαλακτώδες φως της σελήνης.

Οι πρώτοι κατακτητές στη Γη, από την άλλη, ήταν εκείνοι που αρνήθηκαν την Αιώνια Αγάπη και διάλεξαν, αντ' αυτής, ως σύμβολό τους το δέρας του κριαριού. Ακολουθώντας έναν Μεσσία, έθεσαν σε κίνηση τις λεπίδες του ήλιου και βάδισαν πάνω από τη Γη, κάνοντάς την δική τους. Αυτό που έψαχναν σε αυτόν τον κόσμο ήταν μία Άβαλον. Για κείνους, η σεληνόλιθος είχε διαφορετικό νόημα. Ο Καθοδηγητής ήταν ο πρώτος Περιπατητής της Αυγής, και το όνομά του, ανά τους αιώνες, αλλάζει. Η σεληνόλιθος βρισκόταν ανάμεσα στα φρύδια του, το μαχαίρι από πυρόλιθο, στα χέρια του και η γη, κάτω από τα πόδια του.

Εκείνους τους χρόνους, το δέρμα του κριαριού ήταν το σύμβολο που συγκλόνιζε τον άνεμο.

* * *

Ενώ παρατηρούσα τη σεληνόλιθο, ο Διδάσκαλος μου είπε τα εξής: «Δείχνει δύο δρόμους. Κρατώντας το σπαθί του αγώνα, ο ένας οδηγεί στην Όαση όπου βρίσκονται οι καθοδηγητές, η οποία είναι καλυμμένη με χιτώνες πάγου. Ο άλλος οδηγεί στον όλεθρο, παρόλο που νιώθει κανείς τυλιγμένος μέσα σε ένα όνειρο, στην ψευδαίσθηση της επιστροφής… Να είσαι γενναίος, κρατώντας το σπαθί από πυρόλιθο, σκοτώνοντας την Αιώνια Αγάπη…»

Κι εγώ υπάκουσα τον Διδάσκαλο. Κρατούσα το σπαθί για πολλά χρόνια και καταπολεμούσα την αγάπη μέσα μου.

Ταξίδεψα, και η γη γλίστρησε κάτω από τα πόδια μου. Ήμουν ο προστάτης της αυγής. Ατένισα τον Αυγερινό, και στο φως του, το υγρό, πίστευα ότι είχα ανακαλύψει την Πόλη της Αυγής. Τα χέρια μου ξεράθηκαν σαν κλαδιά, τα πόδια μου κουράστηκαν και τα μαλλιά μου μεγάλωσαν μέχρι τους ώμους. Πήγα παντού, σε όλες τις εσχατιές της γης. Εξακολουθούσα να είμαι ένας πολεμιστής, και ανήκα σε μια αρχαία φυλή ιερών περιπατητών, αιώνιων οδοιπόρων. Ήταν όλοι τους μαινόμενοι. Κουβαλούσαν μαχαίρια και λάτρευαν τη σεληνόλιθο. Αρχικά, περιπλανηθήκαμε στους πάγους του Νότου, που βρίσκονται κοντά στην πατρίδα μου. Μας καθοδηγούσε ένας τρελός προφήτης. Ήταν ένας αρχαίος Καθοδηγητής, που μετενσαρκώθηκε στους δικούς μας χρόνους. Διεξήγαμε, εκεί, τη μάχη ενάντια στον Άγγελο του Σκότους, στο πλευρό εκείνου που έπεσε μαζί με την τρίτη σελήνη.

Παραμένει αιχμάλωτος κάτω από τον πάγο. Μαζί, είχαμε επίσης κι έναν σκύλο. Παρέδωσε την ψυχή του στις αόρατες δυνάμεις, ώστε να μας υπηρετήσει καλύτερα κατά την αναζήτηση της αρχέγονης Οάσεως. Ωστόσο, στον πάγο, την υπέρτατη στιγμή, η μακρινή φωνή της Αιώνιας Αγάπης αποδυνάμωσε τα πόδια μου κι έκανε την ψυχή μου να ταλαντευτεί από το ουρλιαχτό του ανέμου και του παλαιού αρκτικού σκύλου, που είχε ήδη επισκεφθεί την άλλη άκρη.

Επέστρεψα από τον πάγο που μου έκαψε την καρδιά. Τα ύδατα υπερχείλισαν, και για μια στιγμή, βρέθηκα να χορεύω επάνω στα κύματα. Συνέχισα, όμως, το οδοιπορικό με τη φυλή μου. Κατακτήσαμε πόλεις, επιτεθήκαμε σε απερίγραπτα τείχη και ξεκουραστήκαμε σε ναούς όπου λάμβαναν χώρα ξεχασμένες τελετές. Προσπάθησα να τα παρατήσω όλα, αποφάσισα να κουβαλήσω τον σταυρό, κι ακόμη, προσπάθησα να τον κάνω να περιστρέφεται σαν την ιερή σβάστικα. Έκανα τα πάντα για να σκοτώσω την αγάπη μέσα μου και να βρω την Πόλη της Καταγωγής, που υπήρχε πριν ακόμη κι από το ξεκίνημα της αγάπης. Το οδοιπορικό μου με οδήγησε στην Ινδία και στη λατρεία του Σίβα. Με τη θέλησή μου, γονάτισα μπροστά στον βωμό του. Παραδόθηκα ολοσχερώς. Έμεινα εκεί ακίνητος, για χρόνια, σε μια προσπάθεια να ανακτήσω τη χαμένη εικόνα της Πόλης της Αυγής. Διέσχισα τα τείχη από πάγο, τα τείχη της Οάσεως του ηλίου· πέρασα μέσα από αυτά σαν ένα μαχαίρι από πυρόλιθο, σαν ένα σπαθί του φωτός. Άφησα το σώμα μου να παραμείνει ακίνητο δίπλα στον βωμό του Σίβα: ένα λευκό όρος που ονομάζεται Καϊλάς. Ο Σίβα ήταν ο αρχαίος Καθοδηγητής. Με συνόδευαν πολλοί ταξιδιώτες, βασιλιάδες και ζητιάνοι. Και όλοι αναζητούσαν αυτήν την πόλη που δεν γίνεται να προσεγγιστεί αν δεν εγκαταλείψει κανείς, πρώτα, στον δρόμο προς αυτήν, το σώμα του. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο στην αρχαία Ινδία του Σίβα υπήρχαν τόσα πολλά εγκαταλελειμμένα σώματα καταμεσής των δρόμων. Το δέρμα του κριαριού καίγεται κάτω από τον ήλιο.

Μα πάντοτε πίστευα ότι ο σκύλος είχε παραδώσει την ψυχή του στους μακρινούς πάγους του Νότου της πατρίδας μου. Μερικές φορές, κάποιες νύχτες μου στην Ινδία, τον άκουγα να ουρλιάζει. Μα τώρα, κάτω από το άρωμα του γιασεμιού, κάτω από τον βαθύ ουρανό, μου φάνηκε ότι το ουρλιαχτό ήταν διαφορετικό, ήταν λες και θρηνούσε το θυσιασμένο δέρμα του. Ήταν λες κι ένιωθε ότι καταγόταν από το σύμβολο του κριαριού, από το σύμβολο των δακρύων.

Και σαν ένας *κλέφτης μέσα στη νύχτα*, η αγάπη επέστρεψε ξανά. Μου έκλεψε όλα όσα είχα· όχι το σώμα, μα την ψυχή μου. Και για να μου κλέψει την ψυχή, μου επέστρεψε το σώμα. Το βρήκα εκεί, μισοκαταστρεμμένο, μαζί με το όρος του Σίβα. Το πήγα στη λίμνη Μανασαρόβαρ, που γειτνιάζει με το όρος Καϊλάς. Έπλυνα το σώμα μου προσεκτικά, κι εκείνο βυθίστηκε. Πνίγηκε στα βάθη των ιερών υδάτων. Κι έτσι όπως άφηνε την τελευταία του πνοή, μαζί με τις φυσαλίδες της αναπνοής του, έκανε την εμφάνισή της η σεληνόλιθος. Μαζί της, έστειλε επάνω στην επιφάνεια των υδάτων το βυθισμένο μου σώμα, και με αυτό, εμφανίστηκε ο σκύλος που είχε πεθάνει πριν από χρόνια στους πάγους του Νότου της πατρίδας μου. Το νέο μου σώμα είχε το κεφάλι του σκύλου με τις χρυσές του μπούκλες.

Πλέον, τα βράδια, δεν ακούω τα αγωνιώδη ουρλιαχτά του εμβληματικού σκύλου, που κλαίει με λυγμούς για το χαμένο του σώμα.

* * *

Έχω εγκαταλείψει τον Διδάσκαλο, κι έχω ανταλλάξει το σπαθί με τον αυλό. Τραγουδώ τώρα τα παλιά άσματα του ήλιου, χορεύοντας, έχοντας τα πόδια μου σε κυρτή στάση. Πέταξα το δαχτυλίδι μου στη θάλασσα, διότι σήμερα αναζητώ την Πόλη της Αυγής ανάμεσα στα παλλόμενα στήθη. Και το αναγεννημένο σώμα μου είναι ώριμο για τον βωμό της Κάλι.

Κι έτσι όπως πεθαίνω σαν ένας ήρωας που δεν αναζητά πλέον το Άβαλον, στο βάθος ανακαλύπτω να εμφανίζεται, ακούσια και απροσδόκητα, ανάμεσα στα φρύδια μου, μία σεληνόλιθος.

Πάρβατι

Η σεληνόλιθος αναπτύσσεται ανάμεσα στα στήθη της όμορφης Πάρβατι. Πήγα εκεί για να ατενίσω εκ νέου την Πόλη της Αυγής.

Μια μέρα, εκείνη πέρασε κατά μήκος του δρόμου, έξω από το σπίτι μου, και μου χαμογέλασε. Είχε λευκά και λεία δόντια, όλα ίδια, *σαν δίδυμα πρόβατα*. Το χαμόγελό της ήταν σαν την εικόνα του ζαχαροκάλαμου πάνω από τα νερά ενός ποταμιού, που ταλαντεύεται απαλά στον αέρα.

Στη συνέχεια, ένα απόγευμα, εκείνη ήλθε στο δωμάτιό μου, εκεί όπου έχω μια προτομή του Σίβα λαξευμένη σε πέτρα. Ο Σίβα παραμένει με τα μάτια κλειστά, λες και βρίσκεται σε βαθιά, ονειρική κατάσταση. Παρατηρεί μόνο ό,τι περνάει μέσα στο εσωτερικό του μετώπου του· δείχνει να ακούει τα βήματα κάποιου που πλησιάζει, να κοιτάζει το Δέντρο του Παραδείσου ή να κατέχει τη μακρινή εικόνα της Πόλης της Αυγής. Γι' αυτό χαμογελάει. Υπάρχουν: *ένα χαμόγελο για την αγάπη, ένα για το μίσος, κι ένα που είναι και για τα δύο.* Ο Σίβα χαμογελάει με το τελευταίο. Το χαμόγελό του είναι ευχαρίστηση, πόνος και έκσταση.

Εκεί, επίσης χαμογελώντας, στέκεται η όμορφη Πάρβατι. Είναι ψηλή, μελαχρινή. Η επιδερμίδα της είναι από τη Βεγγάλη, έχοντας σχηματισθεί με την παλιά λάσπη της Ατλαντίδας, από τα βουνά του Κατακλυσμού. Στα μάτια της υπήρχε κάτι τόσο αγνό, τόσο παράξενο και μακρινό, τόσο γλυκό, που πραγματικά έμοιαζε με μια παρθένα ή με μια Θεά. Η Πάρβατι είναι η πιο αυθεντική γη της Ινδίας, το φόντο της άγονης ερήμου, οι ζούγκλες των Νάγκας, τα όρη της Ασσάμ, η θάλασσα της Ορίσα και τα βαθιά ρεύματα του Βραχμαπούτρα. Το σάρι και η μυρωδιά του αποκεκαλυμμένου, γυμνού σώματός της ήταν σκοτεινά, κι έδειχναν να έρχονται από έναν άλλο κόσμο. Ανέδιδε ένα μικτό άρωμα ζάχαρης, ζαχαροκάλαμου, ουρανού, ποταμιού, γιασεμιού και ονείρου, ελαφρού αλκοόλ, απαλού ταμπάκο ή τσαγιού, φύλλων μπετέλ ή σανταλόξυλου.

Πλησίασα πολύ αργά, για να τη φιλήσω στα αγνά και ανοιχτά της χείλη. Αρχικά, δέχθηκε το φιλί μου σαν ένα μικρό κορίτσι, με ρίγος. Μα όταν τα χέρια μου ξεκίνησαν να εξερευνούν τη μορφή της, το απαλό της δέρμα από άλλη εποχή, εκείνη άρχισε να τρέμει, παντού, ολόκληρη, και από τα βαθιά ύδατα αναδύθηκαν φυτείες ζαχαροκάλαμου, ορυζώνες, πάνθηρες, θαμμένες πόλεις, τόξα, βέλη και δάση. Τα αρώματα με τύλιξαν, και ο

αρχαίος Κατακλυσμός έθαψε τον κόσμο μου εν μέσω ακατανόητων λέξεων που ομιλούνταν σε μακρινούς καιρούς, εν μέσω στεναγμών και βογκητών από νεκρούς πολιτισμούς, τη στιγμή που εγώ αγωνιζόμουν να φτάσω στη σεληνόλιθο, στο όρος των στηθών της, στον βωμό της θυσίας, ώστε να κατορθώσω να δω την Πόλη της Αυγής. Κι ενώ εγώ πέθαινα εκεί, προσευχήθηκα στον Σίβα, ευχαριστώντας τον για το δώρο του, αυτήν τη γυναίκα: «Σε ευχαριστώ, ω Σίβα, που μου έδωσες αυτό το εκπληκτικό πλάσμα, που είναι στην πραγματικότητα ολόκληρη η Γη, αυτό το δώρο τυλιγμένο σε σανταλόξυλο, στον ουρανό, στην αγνή ουσία της Μητέρας Ινδίας. Σε ευχαριστώ γι' αυτήν την ευδαιμονία…!»

Ξαπλώνοντας ο ένας δίπλα στον άλλον, αγγίζοντας ο ένας τον άλλον, κοιταχτήκαμε σιωπηλά, μιλώντας χωρίς λέξεις, διότι αυτή η γλώσσα είναι σχεδόν άγνωστη σε μένα. Τα μάτια της σιγά-σιγά ησύχασαν, έγιναν σαν αυτά μιας παρθένας, σαν αυτά της Κανιακουμάρι, της παρθένας πριγκίπισσας του ακρωτηρίου Κομορίν, στο νότιο άκρο της Ινδίας, εκεί όπου συναντιούνται τα νερά των τριών αρχαίων θαλασσών. Η Κάλι, αυτή που καταβροχθίζει, είχε εξαφανιστεί, γίνοντας απλά ένα όνειρο, κάτω εκεί, στα φοβερά χάσματα.

Σηκώθηκα. Τη ρώτησα πως τη λένε. Μου είπε ότι ονομάζεται Πάρβατι. Η πέτρινη προτομή του Σίβα φάνηκε να θέλει να κινηθεί, ούτως ώστε εκείνος να παρατηρήσει τι συμβαίνει και να εξέλθει από τη βαθιά, ονειρική του κατάσταση. Εκείνη γνώριζε, βεβαίως, ότι η Πάρβατι είναι η σύζυγος του Σίβα. Έδειξα τον Θεό και είπα: «Ιδού ο σύζυγός σου, κοίταξε πόσο φοβερά σου χαμογελάει.» «Όχι», μου είπε. «Ο σύζυγός μου είσαι εσύ.» Εκείνη τη στιγμή ήμουν έτοιμος να την πιστέψω.

Μετά εκείνη έφυγε. Η γυναίκα μου από την Ατλαντίδα, η γυναίκα μου από την Ινδία, η γυναίκα μου για εκείνη, μονάχα, την ημέρα. Περπάτησε αργά, σαν μια βασίλισσα, σαν όλες τις αληθινές γυναίκες της γης της Ινδίας. Είναι σίγουρο ότι δεν θα τη ξαναδώ σε αυτή τη ζωή, διότι ούτε γνωρίζω από πού ήλθε, ούτε ποια είναι. Πέρασε μια μέρα μπροστά από το σπίτι μου κι έκατσε ένα απόγευμα μαζί μου, στο κρεβάτι μου, εκεί όπου εγώ της έδωσα ένα κομμάτι της ζωής μου. Ήθελα να προσεγγίσω τη σεληνόλιθο στα στήθη της και να παρατηρήσω, μέσα στο φως της, την Πόλη της Καταγωγής. Είδα μια μικρή απεικόνιση, μια χλωμή, γαλακτώδη αχτίδα, όπως η εικόνα της σελήνης που εμφανίζεται και εξαφανίζεται εκ νέου.

Αχ, όμορφή μου Πάρβατι, πού πας; Θα ξανασυναντηθούμε στον αιώνιο τροχό της μετενσάρκωσης; Η γεύση των χειλιών σου στα δικά μου, η

γλυκύτητα των δαχτύλων σου στο στήθος μου, το παράξενο άρωμά σου, τυλίγουν τον κόσμο μου.

Αποκοιμήθηκα στα πόδια του Σίβα και ονειρεύθηκα ότι ο Σίβα μου είπε πως στη Βεγγάλη, εκεί, στις κορυφές των τόπων των Νάγκας, εκείνος ονομαζόταν Αν και η σύζυγός του, Ούμα. «Είναι όλα ζήτημα ονομάτων», μου εξήγησε. «Έχω τόσα πολλά ονόματα, που μπορώ εύκολα να σου δώσω την Πάρβατι, κρατώντας την Ούμα για μένα. Και μπορείς επίσης να είσαι εσύ ο Σίβα αν το επιθυμείς, διότι εγώ μπορώ να παραμείνω πάντα ο Αν.»

Εν συνεχεία, μου μίλησε για τον Βραχμαπούτρα: «Αυτό το ποτάμι μπορεί να σου διδάξει τα πάντα. Μέρα με τη μέρα, το νερό τρέχει, χάνεται, δεν παραμένει ποτέ το ίδιο· μα το ποτάμι μένει στη θέση του, η πηγή του είναι αιώνια. Ανανεώνεται στις βαθιές πηγές της γης και από τα χιόνια που λιώνουν στις υψηλές βουνοκορφές. Υπάρχει ένα κέντρο δύναμης στον κόσμο, το οποίο δεν ξοδεύεται, δεν εξαντλείται ποτέ. Μπορεί να βρεθεί σε πολλά μέρη, τόσο στα ψηλά βουνά, στις οάσεις των πάγων, όσο και στα στήθη της Πάρβατι, της Ούμα, της θεϊκής μου συζύγου. Παρόλο που πεθαίνεις χιλιάδες φορές, αν πεθάνεις αγαπώντας αληθινά, τότε θα είσαι σαν τον Βραχμαπούτρα και πάντοτε θα επιστρέφεις. Επέτρεψε στον εαυτό σου να γλιστρήσει, σαν τα νερά ενός ποταμιού, χωρίς να ποθείς, χωρίς να προσποιείσαι ότι όλα έχουν σταματήσει· επέτρεψε στην Πάρβατι να φύγει, επέτρεψε στην σύζυγο αυτής της ημέρας να χαθεί, διότι εκείνη επιστρέφει αιωνίως ήδη από τον καιρό της Ατλαντίδας, και θα επιστρέφει και για άλλες ημέρες, και για άλλους ήλιους…»

Ξύπνησα με τα μάτια μου να κοιτάζουν σταθερά το πέτρινο πρόσωπο. Ατενίζοντάς το, μου είπε πολλά, ακόμη, πράγματα: «*Η θάλασσα βρίσκεται στις φλέβες σου*, τα ποτάμια.» Μα έτσι όπως κοίταζα το πρόσωπό του, κατάλαβα ότι το χαμόγελό του ήταν επίσης εκείνο της Πάρβατι κατά τη στιγμή της ηδονής· διότι το χαμόγελό του είναι εκείνο της αγάπης και του μίσους, της θεϊκής έκστασης και του θανάτου, της σαρκικής απόλαυσης και της αγάπης του Θεού. Της αγάπης του εαυτού. Και η Πάρβατι, επίσης, ήταν μία ναυαγός στην αγκαλιά μου, γελώντας και κλαίγοντας, προσεύχοντας και αναθεματίζοντας, αγαπώντας και μισώντας με· όλα αυτά σχεδόν μέσα σε μια ανάσα του χρόνου. Εκείνη είχε επίσης την ίδια έκφραση, την ίδια ειλικρίνεια της πέτρας. Διότι *η θάλασσα βρισκόταν στις φλέβες της.*

Χωρίς να σταματήσω να ατενίζω τον Σίβα, ξεκίνησα να μουρμουρίζω μια απάντηση: «Όχι! Εγώ δεν είμαι ποτάμι, κι ακόμη, δεν έχω τη θάλασσα μέσα

στις φλέβες μου… Πρέπει να ονειρευτώ κι άλλο, χρειάζομαι λίγη περισσότερη Μάια, θέλω να πιαστώ ξανά στα δίχτυα σου και να κάψω τα φτερά μου… Δώσε μου την πίσω ξανά, κάνε την να διασχίσει ξανά το μονοπάτι μπροστά από το σπίτι μου, φέρ' την μου τυλιγμένη στα αρώματα της Ατλαντίδας της, στους σβώλους του Κατακλυσμού, διότι επιθυμώ να πνιγώ μέσα στο φόντο των ματιών της, να χαθώ στους λόφους της, να πεθάνω στον θυσιαστικό βωμό της, τη στιγμή που θα απολαμβάνω τη σεληνόλιθό της μέσα στον σκοτεινό, αρωματισμένο της θρόνο…»

Ακίνητος, ο Σίβα δεν απάντησε. Παρέμενε μόνο το λυπηρό του χαμόγελο, εκείνο της σιωπής. Εκείνο, πέφτοντας σαν το νερό, γλίστρησε μέσα στην αρχαία νύχτα. Τρεμάμενος, ήξερα τι μου έλεγε: «Θα σου τη δώσω να τη βρεις ξανά, μα ποτέ πια στον εξωτερικό κόσμο παρά μόνο μέσα σου…»

Με θλίψη, υποκλίθηκα μπροστά στο άγαλμά του.

Οι επισκέψεις της Βασίλισσας του Σαβά

Τοποθέτησέ με σαν σφραγίδα επάνω στην καρδιά σου,
σαν σφραγίδα επάνω στο χέρι σου, διότι
η αγάπη είναι ισχυρή, σαν τον θάνατο.

Στην Ινδία με έφερε, αρχικά, η πίστη μου στη μετενσάρκωση. Αν και τώρα που το ξανασκέφτομαι, ήδη πίστευα σε αυτήν, από πριν, και ίσως να ήταν αυτή μου η πίστη που με έφερε εδώ. Δεν είμαι βέβαιος για τη μετενσάρκωση, διότι η γνώση μου είναι ασαφής, τυλιγμένη μέσα σε όνειρα, χωρίς καμία ασφάλεια, και είναι σχεδόν σαν μια αόριστη αίσθηση αναμονής, η οποία δίνει μια ποιητική χροιά στην ύπαρξή μου. Έτσι περνάει ο καιρός και ξαφνικά εμφανίζεται σε μένα η Βασίλισσα του Σαβά. Διότι όταν έρχεται, μια ασαφής αίσθηση γίνεται βεβαιότητα, κι ένας κόσμος αξιών σπάει, σχεδόν εκρήγνυται. Δυστυχώς, αυτό συμβαίνει όποτε η Βασίλισσα του Σαβά έρχεται για να φύγει. Μόνο τότε αναγνωρίζει και ερωτεύεται ο ένας τον άλλον. Μόνο τότε η ασαφής αίσθησή μου γίνεται βεβαιότητα. Και ανακαλύπτω ότι η ψυχή μου είναι όσο παλιά όσο η δική της, ίσως λιγότερο.

Σε αυτό το ζήτημα της μετενσάρκωσης, υπάρχει μια λεπτή δόση ειρωνείας. Διότι είναι απίστευτο το γεγονός ότι δύο άνθρωποι τόσο οικείοι, που είναι τόσο στενά συνδεδεμένοι μεταξύ τους εδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια, δεν δύνανται να αναγνωρίσουν, κατευθείαν, ο ένας τον άλλον. Πρέπει να αντιμετωπίζονται στην αρχή ως δύο άγνωστοι, σχεδόν απρόθυμα, κατ’ ανάγκη. Αυτό λοιπόν είναι σε κάποιο βαθμό ακατανόητο, διότι υπάρχουν τόσα, τόσα πολλά κοινά στη σάρκα και στο πνεύμα, τόσες πολλές περιπέτειες και αναμνήσεις, τόση μεγάλη λύπη, τόσα πολλά φιλιά και νύχτες αγάπης, τόση δόξα, που δείχνει απίστευτο το γεγονός ότι το πρόσωπό της στην αρχή μου μοιάζει απόμακρο, τόσο πολύ, που σχεδόν αγανακτώ. Ύστερα, αναρωτιέμαι, πώς είναι δυνατόν να μη ρίχνομαι εγώ κατευθείαν στα πόδια της, να μη τη φιλώ, να μη ξεσπώ σε λυγμούς χαράς, αιχμαλωτίζοντας εκείνα τα αγαπητά χέρια της, κι ενώ έχω χαθεί μέσα σε εκείνα τα μάτια που περιμένω εδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια;

Ωστόσο, τίποτε από όλα αυτά δεν συμβαίνει. Όταν εκείνη κι εγώ συναντιόμαστε για να ανταλλάξουμε παλιά και πολύτιμα δώρα, είναι σαν

να μένω πάντοτε μόνο κατά το ήμισυ ξυπνητός. Πάντα κάνουμε το ίδιο, και αυτό είναι το πρώτο σημάδι της αιώνιας επαναλαμβανόμενης ιστορίας της αγάπης μας. Πιστεύω μερικές φορές λοιπόν, ότι πολύ καιρό πριν, μα όχι όσο καιρό διαρκεί η ιστορία της αγάπης μας, της είπα: «Τα δυο σου στήθη είναι σαν δύο δίδυμα ελαφάκια που βόσκουν ανάμεσα σε λευκούς κρίνους, μέχρι την πτώση της ημέρας και τη δύση της σκιάς· η κοιλιακή σου χώρα είναι σαν ένας σωρός σιταριού, που περιβάλλεται από κρίνα… Είσαι ένας περιφραγμένος κήπος, αδελφή μου, γυναίκα μου, μια σφραγισμένη πηγή… Σήκω, βιάσου, αγάπη μου, περιστέρι μου, αδελφή μου, κι έλα…» Είναι μια μουσική, τίποτε περισσότερο από μια μακρινή μουσική που αντηχεί στη μνήμη μου.

Η Βασίλισσα του Σαβά ζούσε στη Σουμερία πριν από πέντε χιλιάδες χρόνια. Το λατρεμένο σώμα της, που δεν αλλάζει, είδε τον ήλιο εκείνων των εποχών· όταν θάφτηκε για πρώτη φορά στην Ουρ, το κεφάλι της ήταν καλυμμένο με φύλλα χρυσού. Αν δεν είχα ξεχάσει αυτό το πρόσωπο, το καλυμμένο με χρυσά φύλλα, αν η μνήμη μου δεν ήταν τόσο ασθενική ώστε να σβήσει την έκφραση εκείνων των παράξενων ματιών, τότε δεν θα υπήρχε καμία πιθανότητα εκείνη να μου ήταν άγνωστη. Διότι μπορεί τα μάτια να αλλάζουν, ανά τις χιλιετίες, χρώμα, ποτέ όμως δεν αλλάζουν την εκστατική έκφρασή τους, που αντικατοπτρίζει την αγωνία μιας ψυχής που βρέθηκε στη Γη, πολύ καιρό πριν, σε ένα σώμα από χώμα, γνωρίζοντας, ωστόσο, ότι έχει ηλικία πολλών χιλιετιών.

Το κεφάλι της Βασίλισσας του Σαβά βρέθηκε στην Ουρ. Όπως συνηθίζεται και με πολλά άλλα κεφάλια βασιλισσών, τώρα βρίσκεται σε ένα μουσείο. Μετά την τελευταία επίσκεψη που της έκανα, ζήτησα μια φωτογραφία της κεφαλής της, έτσι ώστε να μην την ξεχάσω ξανά. Μα το ξέρω, είναι ανώφελο. Θα είχε αποτέλεσμα αν μονάχα η Βασίλισσα του Σαβά επέστρεφε για να με επισκεφθεί σε αυτή τη ζωή και σε αυτήν την ενσάρκωση… Η Βασίλισσα του Σαβά έχει ήδη έλθει και φύγει.

Αχ ψυχή μου, τι θλίψη!

* * *

Ποια είναι αυτή που έρχεται μέσα από την
ερημιά, σαν μια στήλη καπνού,
αρωματισμένη με μύρο και λιβάνι;

Όταν η Βασίλισσα ήλθε, εγώ προσευχόμουν. Προσπαθούσα να επαναλάβω τη συλλαβή ΟΜ, η οποία αντιπροσωπεύει την αρχή και το τέλος, τη νότα με την οποία ο Μπράχμα δημιούργησε τον κόσμο. Θα πρέπει να προφέρεται με τον ουρανίσκο, με τα χείλη, με όλο το σώμα, και κυρίως, με την καρδιά. Τα ακροδάχτυλά μου άρχιζαν να μουδιάζουν απαλά, τη στιγμή που ο νους ετοιμαζόταν να περάσει σε ένα άλλο επίπεδο, μεταβαίνοντας σε μια νέα διάσταση. Θυμάμαι να ακούγονται, πέρα μακριά, τα ρυθμικά άσματα εκείνων που μετέφεραν τον νεκρό στις όχθες του ιερού ποταμού Γιαμούνα. Οι πυρές καιόμενων σανταλόξυλων ανέμεναν. Η ανθρώπινη μορφή του σώματος θα διαλυθεί. Τραγουδούσαν προς τιμήν του Ράμα και του Κρίσνα, του νεαρού βοσκού, του νεαρού διονυσιακού αγελαδοβοσκού που είχε σκούρα μπλε επιδερμίδα. Ένα σώμα λιγότερο, μια μορφή λιγότερη. Τι ευτυχία! Ο καρπός επιστρέφει στον ληνό, η σκόνη στη σκόνη. Η σταγόνα του νερού θα μεταφερθεί στο αιώνιο ρεύμα… «Ω Μπαγκαβάν! Ω Μπαγκαβάν!»

Στη συνέχεια, εκείνη μπήκε και κάθισε στο πάτωμα, δίπλα στην καρέκλα μου.

Την κοίταξα με έκπληξη, διότι είχε διακόψει την προσευχή μου. Άλλωστε, πάντα έτσι γίνεται. Επιθυμούσα να γυρίσω το πρόσωπό μου και πάσχιζα να συνεχίσω τη συλλαβή ΟΜ. Μα κάτι, κάτι σ’ εκείνη με ανάγκασε να κοιτάξω το πρόσωπό της. Ήταν όμορφη; Τα μάτια της ναι, μα όχι μόνον αυτά. Ήταν μεγάλα, φωτεινά, και την ίδια στιγμή, μελαγχολικά. Παραδόξως, αυτή η μελαγχολία, που αντιπροσωπεύει το σκοτάδι των τάφων, την παρακμή και τα γηρατειά, την έκανε να μοιάζει αιωνίως νέα. Εκείνα τα μάτια δεν με άφηναν να δω τίποτε περισσότερο από το πρόσωπό της. Υπήρχε τόσο πολύ φως, όσο και σκιά. Είδα ωστόσο τα χέρια της και τα δάχτυλα των χεριών της. Δάχτυλα μοναδικά, που είχαν επίσης αποδράσει από τον χρόνο. Ίχνη από μακρινά δάχτυλα. Τα χέρια της πιθανόν να ήταν θαμμένα κάτω από τη γη, κάτω από γρατζουνισμένα μάρμαρα ή απολιθωμένες πέτρες. Αχ, τι ομορφιά, τι πάθος, τι αγάπη και τι τρέλα του Θεού αποτυπωμένη σε εκείνα τα δάχτυλα!

Η γυναίκα κάθισε, και περιέργως, ξεκίνησε να τραγουδάει ένα άσμα. Είπε: *Σκόνη, επέστρεψε, λουλουδάκι, σήκω, χάρη στη μελωδία του αυλού του Θεού με τα χρυσά κέρατα και με τα πόδια σε κυρτή στάση…! Παρακολούθησε την επιστροφή της άνοιξης στο νησί μας, έτσι όπως τα τσαμπιά φουσκώνουν για να καταβροχθιστούν από τον ταύρο. Κι ενώ μας*

πλησιάζει η ανάσα του ταύρου, άκουσε τους ήχους του αυλού του νεαρού Θεού, του Κυρίου μας…!

Αναγνώρισα το άσμα των αρχαίων ιερειών του κυανού νησιού, που λάτρευαν τον Μινώταυρο. Ξαφνικά, αισθάνθηκα μια παράξενη χαρά και ξέχασα τη συλλαβή ΟΜ. Ένιωσα στο κέντρο της ύπαρξής μου έναν αυλό τον οποίο έπαιζαν εκείνα τα αρχαία δάχτυλα, που γνώριζαν την έρημο, που έπαιζαν τον αυλό του κυανού Θεού. Και νόμισα ότι ήταν μουσκεμένα από τον χυμό των σταφυλιών των χρυσών, ανοιξιάτικων εποχών του παρελθόντος. Πιθανότατα της Ουρ.

Έπειτα, πήρα τον λόγο:

«Τι θέλεις; Ποια είσαι; Μήπως μια οδοιπόρος που αναζητά τις πηγές της ζωής…; Ξεκίνα από το Βαράνασι, από αυτήν την εκπληκτική πόλη που είναι σαν ένας μεγάλος δρόμος· αλλιώς, πήγαινε στο όρος Καϊλάς, στην κατοικία του θεού Σίβα, στην κορυφή του κόσμου, στον θόλο του Δέντρου της Ζωής…»

Μα εκείνη δεν απάντησε. Συνέχισε να με κοιτάει, πάντα κάτω από το φως της. Εκμεταλλεύοντας μια παύση μου, με πλησίασε. Τα χέρια της μου έφεραν το πρώτο δώρο: μια χρυσή κάπα, ένα τελετουργικό ένδυμα ενός αρχαίου μαχαραγιά του Ουνταϊπούρ. «Είναι δικό σου, ανήκει σε σένα», μου είπε.

Και όταν ακούμπησα το χρυσό, βασιλικό κέντημα, πρώτα με τις άκρες των δαχτύλων μου και μετά με τις παλάμες των χεριών μου… Ναι, ήταν πραγματικά δικό μου, το αναγνώρισα.

Στη συνέχεια, σηκώθηκα και περπάτησα στο δωμάτιο όπου διατηρώ τους ιερούς μου πίνακες. Ατένισα για πολύ ώρα ένα θιβετανό *τάνκα*, που αντιπροσώπευε το Δέντρο της Ζωής. Στην κορυφή του, ανάμεσα στα φύλλα, διακρίνεται ο Παντμασαμπάβα να συνδέεται στενά με τη Θεά σε έναν εναγκαλισμό αγάπης, σε μια περίπλοκη στάση. Αυτός και αυτή είναι ένα. Στον θόλο του Δέντρου της Ζωής, στην Αίθουσα του Παλατιού, κάποιος είχε βρει κάποιον που έψαχνε πολύ, πολύ καιρό, και η χαρά της επανένωσης εκφράζεται με τα δάκρυα που γίνονται οι καρποί του Δέντρου της Ζωής· αποσταγμένα σταφύλια, χάρη στον αυλό του κυανού Θεού.

Μετά, έπιασα ένα μπαστούνι που έμοιαζε με τη ράβδο ενός βοσκού, όπως και με ένα φίδι. Σμιλευτό ασήμι τύλιγε το σκούρο ξύλο του. Η λαβή του απεικόνιζε το κεφάλι ενός λιονταριού με σμαραγδένια μάτια. Στο μέτωπο, ένα μικρό ρουμπίνι έδειχνε τη θέση του τρίτου ματιού, εκείνου που είναι ικανό να δει την Αίθουσα του Παλατιού επάνω στο Δέντρο της Ζωής και το τι συμβαίνει εκεί μέσα, που κατανοεί τον συμβολισμό εκείνου του

εναγκαλισμού της αγάπης. Είναι το μάτι που πάντοτε αποκαλύπτει τη Βασίλισσα του Σαβά.

Βγήκα έξω και της το έδωσα, λέγοντας: «Αυτό είναι δικό σου, ήταν πάντοτε δικό σου. Δεν το αναγνωρίζεις; Και αυτό προέρχεται από το Ουνταϊπούρ. Πιθανότατα ανήκε στη βασίλισσα Παντμάνι, που προτίμησε να πεθάνει στην πυρά, παρά να γίνει άπιστη… Ονομάζεται Κουνταλίνι, διότι μοιάζει με ένα φίδι.»

Εκείνη το πήρε στα δάχτυλά της και ξεκίνησε να το χαϊδεύει. Ήταν λες κι εκείνα τα δάχτυλα έπαιζαν τον αυλό του κυανού Θεού, τον αυλό του Σίβα ή το *λίνγκαμ* του Ήλιου… Έκλεισε τα μάτια της ώστε να το νιώσει και να το ευχαριστηθεί περισσότερο, και τότε ήταν που κατάφερα να δω για πρώτη φορά τα μάτια της. Με εξουδετερωμένο το φως, διέκρινα το αστρικό της σώμα. Είδα πρώτα το μέτωπό της, που ήταν ευρύ, όμορφο σαν τη σελήνη, σαν εκείνο της πολυαγαπημένης μου βασίλισσας, καλυμμένο με χρυσά φύλλα. Ακόμη, τα σκοτεινά της μαλλιά ήταν υγρά λόγω του μύρου και του μόσχου. Ήθελα να ριχτώ στα πόδια της και να την προσκυνήσω. Μα δεν το έκανα γιατί δεν την είχα αναγνωρίσει ακόμη καλά· κι επειδή ήταν ακόμη σχεδόν… ήταν ακόμη σχεδόν…

* * *

Ανήκω ολοσχερώς στην αγαπημένη μου,
και η αγαπημένη μου είναι όλη δική μου·
εκείνη δημιουργείται, εκ νέου, ανάμεσα στα κρίνα.

Απέναντι από τη Βομβάη βρίσκεται το νησί του Ελέφαντα. Εδώ, σε αυτό το νησί, υπάρχει η Σπηλιά του Ελέφαντα. Χτίστηκε από τους βραχμάνους τον έκτο αιώνα. Με λίγη προσπάθεια, μπορώ να θυμηθώ πώς έγινε αυτό.

Στέκομαι παρατηρώντας το γιγάντιο Τριμούρτι, που είναι δηλαδή ο θεός Σίβα στις τρεις υποστάσεις του, αυτήν του Θεού, της Θεάς και του Υιού. Ίσως, σαν τον ήλιο, περιστρέφεται ομοίως με τη σβάστικα, όντας επίσης ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα.

Το Άγιο Πνεύμα φαινόταν πάντοτε σε εμένα να είναι η Βασίλισσα του Σαβά και η Σάκτι μου, η σκοτεινή Θεά μου.

Αρχικά, το Τριμούρτι ήταν διαφορετικό. Το ακρωτηρίασαν όμως τα κανόνια των Πορτογάλων, κι ακόμη, η ιερή οργή του Ισλάμ.

Αυτές οι βιαιότητες είναι πάντοτε ίσες μεταξύ τους, και παραμορφώνουν την ομορφιά, που δεν είναι όμως ξένη.

Υπάρχουν καιροί που η παραμόρφωση ομορφαίνει, ολοκληρώνει την ομορφιά. Διότι η ομορφιά δεν είναι ποτέ τέλεια. Η ομορφιά, συνήθως, είναι ατελής. Το ίδιο συμβαίνει και με τη Βασίλισσα του Σαβά. Η ομορφιά της είναι ελλιπής, είναι λίγο άσχημη.

Αν θυμάμαι καλά, όπως οι αρχαίοι βραχμάνοι, τα κανόνια και τα ιεραποστολικά γιαταγάνια έκοψαν από τη ρίζα το ένα από τα κεφάλια του σημερινού Τριμούρτι. Το Τριμούρτι ήταν Τετραμούρτι. Υπήρχε ένα τέταρτο, μυστήριο κεφάλι, που κοιτούσε προς τα πίσω, πέντε χιλιάδες χρόνια πίσω στο παρελθόν, πιθανότατα προς την Ουρ, προς το Μοχέντζο Ντάρο, προς τη Χαράππα, προς την Αριάνα Βαΐτζι και προς το Άβαλον, τη νεκρή πόλη της Ατλαντίδας. Από κει έρχεται η Βασίλισσά μου, από την Ατλαντίδα. Εκείνο το τέταρτο κεφάλι ήταν η τέταρτη διάσταση, ήταν ο Υιός της Βασίλισσας του Σαβά, που είναι ο υιός του Θανάτου. Ήταν ο δικός μας υιός· ήταν το αληθινό κεφάλι του Θεού που ενώνεται στην κορυφή του Δέντρου της Ζωής και που το τρομερό του πρόσωπο εξέφραζε την ανείπωτη ευχαρίστηση όποιου άκουγε τη Βασίλισσα του Σαβά να νιώθει, να παίζει τον αυλό, το ερωτικό *λίνγκαμ* της δημιουργίας.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το έκοψαν τα ιεραποστολικά κανόνια και τα γιαταγάνια. Και κανείς, κανείς άλλος δεν έχει επιτρέψει να το θυμόμαστε. Ακόμη κι εγώ ο ίδιος το είχα ξεχάσει, μέχρις ότου εμφανίστηκε η Βασίλισσα του Σαβά. Ακόμη και οι ίδιοι οι βραχμάνοι το έχουν ξεχάσει αυτό, μουρμουρίζοντας στίχους από τη Μπαγκαβάτ Γκίτα και από τη Ραμαγιάνα που έχουν αλλοιωθεί. Οι πικροί σκούφοι των Ούνων του Μιχιράκουλα, οι κέλητες της Σαμαρκάνδης, οι σκλάβοι της Γκαζνί, του Αλφόνσο της Αλμπουκέρκης και της Εταιρείας των Ανατολικών Ινδιών, συνασπίσθηκαν για να σβήσουν το παλαιό φως, θαμπώνοντας τις σελίδες των ηλιακών Γκίτα και Ραμαγιάνα.

Μα απέτυχαν να καταστρέψουν το μυστικό, το οποίο παραμένει ακόμη στη Σπηλιά του Ελέφαντα. Δίπλα σε αυτά τα πέτρινα πρόσωπα, η θεότητα παραμένει ακόμη ζωντανή, χαραγμένη στο πέτρινο σώμα του θεού Σίβα, σχεδόν χορεύοντας και όντας ερμαφρόδιτη. Εκεί βρίσκεται το τρομερό, τρομακτικό μυστικό. Ο θεός Σίβα είναι ανδρόγυνος. Η δεξιά του πλευρά είναι αυτή ενός ανδρός, μα η αριστερή, αυτή μιας γυναίκας. Η πλευρά της Εύας δεν έχει ακόμη αποχωρήσει. Βρίσκεται εκεί, με το πανέμορφο στήθος της, σαν αυτό της Βασίλισσας του Σαβά, σαν *ένα ελαφάκι που βόσκει ανάμεσα*

σε λευκά κρίνα. Αχ ναι, επιτέλους επέστρεψε η Βασίλισσα του Σαβά! Επέστρεψε και δεν θα φύγει ξανά· το στήθος της, το έξοχο στήθος της έχει μεγαλώσει πάνω, ακριβώς, από την καρδιά!

Δεν μπορώ να περιγράψω το πώς ένιωσα, εναρμονισμένος με τα πρόσωπα του Τριμούρτι! Το Τριμούρτι διαλογιζόταν στις τρεις διαστάσεις και είτε ήταν ο Θεός ο πατέρας, ο Θεός η μητέρα ή ο Θεός το παιδί, επεδίωκε και περίμενε την επιστροφή της Βασίλισσας του Σαβά. Με κλειστά τα μάτια, ονειρευόταν τη Βασίλισσα του Σαβά, φαντάζοντας ότι έρχεται στον κόσμο με τα πόδια, μέσα από την καυτή άμμο. Είναι ευχάριστο να ατενίζει κανείς τον βράχο, μα κι επίσης επώδυνο, διότι ποτέ, μα ποτέ εκείνη δεν έρχεται για να μείνει στις τρεις διαστάσεις αυτού του κόσμου· είναι ακατόρθωτο. Η Βασίλισσα του Σαβά θα έρθει, ναι, μα μόνο για να φύγει ξανά, ώστε να επιστρέψει και να αποχωρήσει.

Αχ ψυχή μου, τι θλίψη!

* * *

Σας ξορκίζω ήπια ελαφάκια,
κι εσάς, ελάφια των λιβαδιών,
που δεν ξυπνάτε την αγαπημένη μου,
που ούτε διώχνετε το όνειρο,
μέχρις ότου το θελήσει εκείνη.

Μα ας επιστρέψουμε στην ιστορία αυτής της επίσκεψης. Εκείνο το απόγευμα, κι ενώ οι μακρινές ψαλμωδίες εκείνων που έκαιγαν τον νεκρό στις πυρές από σανταλόξυλο, δίπλα στον ποταμό Γιαμούνα, είχαν χαθεί μαζί με τον καπνό από τις πυρές και τα τύμπανα που έκρουαν την καρδιά μου, όταν οι δονήσεις της μαγικής συλλαβής ΟΜ κυλούσαν ακόμη στις άκρες των δαχτύλων μου, εκείνη με πήρε από το χέρι και με οδήγησε μακριά, στις παραλίες του Μαντράς. Μου είπε κάτι που ήδη γνώριζα. Είπε ότι η νότια Ινδία είναι πιο ευμενής για μας, διότι βρίσκεται κάτω, κάτω χαμηλά.

Είχα φορέσει τη χρυσή μου κάπα, κι εκείνη βάδιζε στηριγμένη επάνω στην Κουνταλίνι της από ασήμι. Εκείνη δεν είχε βεβαίως την ανάγκη ενός μπαστουνιού, διότι ήταν νέα και όμορφη. Το χρειάζονταν όμως τα πέντε χιλιάδες χρόνια της.

Η ζέστη στην Ινδία ξεκινούσε κατά τη διάρκεια του χρυσού μήνα του Μάη. Ήταν μια ζέστη που ξεραίνει τον αέρα, μέρος της γης, και αφήνει στον

άνθρωπο ό,τι είναι άκαυστο. Η θάλασσα της Βεγγάλης ανέδιδε έναν πυκνό ατμό, σαν αυτόν ενός τεράστιου ετοιμοθάνατου θηρίου. Ο βραδινός ουρανός ήταν γεμάτος αστέρια. Ήταν χιλιάδες, πολλές χιλιάδες.

Ξάπλωσε στην καυτή άμμο, που ήταν το κρεβάτι της για τόσους αιώνες, και κοίταξε τον ουρανό. «Δεν έχει αλλάξει», είπε εκείνη. «Είναι ίδιος, για πάντα ίδιος. Τον ξέρω σχεδόν απ' έξω. Ωστόσο, μου φαίνεται πάντοτε καινούριος. Πόσο νέοι είμαστε μπροστά στον ουρανό!»

Ακούμπησα το κεφάλι μου στα μακριά της πόδια. Τα κόκαλα του κρανίου μου άρχιζαν να αναγνωρίζουν τα κόκαλα των γονάτων της. Διότι, πράγματι, δεν υπάρχει κανένα κόκαλο στο σώμα μου που να μην γνωρίζει κάποιο δικό της.

Στη συνέχεια, μας πλησίασαν μερικά σκοτεινά και ενοχλητικά παιδιά, που ξεκίνησαν να χορεύουν στο σκοτάδι, κάτω από τον ουρανό. Χόρευαν, μουρμουρίζοντας θρασεία, βλάσφημα τραγούδια. Ήταν εντελώς γυμνά, χόρευαν σε κύκλους, ρίχνοντας τους εαυτούς τους ανάμεσα στα κύματα. Επέστρεφαν στάζοντας αφρό, έχοντας ιδρώσει, υπερθερμανθεί. Πάλευαν μεταξύ τους, στριφογύριζαν στην άμμο και χόρευαν, χόρευαν σαν δαίμονες. Μα δεν θα μας αφήσουν ποτέ στην ησυχία μας, μόνους μας; Επιθυμούσαμε να μείνουμε μόνοι, μόνοι μετά από τόσον καιρό.

Τι ήθελαν εκείνα τα σκοτεινά παιδιά; Υμνούσαν την αγάπη, μιλώντας για το σώμα και την αγάπη του σώματος.

Τους έδωσα χρήματα κι εκείνα ζητούσαν περισσότερα, πάντα περισσότερα. Αχ, αυτά τα φαντάσματα της Ινδίας, τα παραισθησιακά, που εμφανίστηκαν ανάμεσα σε μένα και στη Βασίλισσα του Σαβά, είναι ικανά να καταστρέψουν τα πάντα!

Τραγουδούσαν στη γλώσσα Ταμίλ, ή μήπως ήταν αρχαία Σουμεριακά, πάντοτε χορεύοντας: *οι μανδραγόρες σκορπίζουν το άρωμά τους…*

Μα τότε, από μεγάλη απόσταση, εμφανίστηκε ένας ψαράς, που έσερνε τα δίχτυα του παίζοντας έναν αυλό. Και τα μικρά, ως διά μαγείας, εξαφανίστηκαν.

Έτσι γίνεται στην Ινδία: πρέπει να ξέρεις πώς να περιμένεις.

Ξαπλώσαμε στην καυτή άμμο και πίεσα το κεφάλι της στη μεριά της καρδιάς μου. Και είναι περίεργο, μα με το αυτί της άκουγα την καρδιά μου. Ήταν λες και μακρινοί αστερισμοί συγχρονίζονταν με τον χτύπο της ίδιας μου της καρδιάς.

Ο ρυθμός των αστεριών και του αυλού του Ινδού ψαρά μας αποκοίμισαν απαλά, εκείνον τον μήνα του Μαΐου, εκείνο το καλοκαίρι στο Μαντράς.

Κι εκείνη η νύχτα, ήταν μία ακόμη ημέρα.

* * *

Παρηγόρησέ με, με αρωματικά λουλούδια,
ενδυνάμωσέ με, με οσμηρά μήλα,
διότι παραπαίω από αγάπη!

Ξυπνήσαμε με το ρεύμα του νερού. Τα κύματα εγείρονταν επάνω στους μακριούς μηρούς της. Στην παραλία δεν υπήρχε κανένας. Ο ψαράς είχε φύγει και τα αστέρια είχαν καλυφθεί από χαμηλά σύννεφα. Το προφανές έγινε τώρα αισθητό. Με τύλιξε αργά, με τα χέρια της, με τα πόδια της, με όλο της το σώμα. Κι εγώ επίσης, εκείνη. Κρατώντας την στενά, κοντά μου, μου ήταν εύκολο να θυμηθώ το *Άσμα Ασμάτων*. Είπα λοιπόν ξανά, αργά, τις αλησμόνητες λέξεις: «Επιτέλους, ήρθες. Οι μηροί σου είναι μακριοί, όπως το ινδικό καλοκαίρι, και καίνε, καίνε μέσα, ακόμη, και στο νερό της θάλασσας… *Κι επίσης, οι αρθρώσεις των μηρών σου είναι σαν χειροποίητα κοσμήματα*. Τα στήθη σου είναι αυτά της Παρθένου του Ναού στο ακρωτήριο Κομορίν, εκεί όπου συναντιούνται τα νερά των τριών αρχαίων θαλασσών… Στήθη μικρά, αν και στεγνά· αυτά της παρθένας, της παρθένας Βασίλισσας. Το νερό της θάλασσας πρέπει να τα πλησιάσει, κι εγώ θα το εγείρω με τα χείλη μου. Έπειτα, εκείνα θα πετάξουν σαν περιστέρια, θα πηδήσουν σαν ελαφάκια πάνω από τους λόφους, ώστε να φθάσουν σε εκείνες τις άλλες ξεχασμένες επικράτειες, και τέλος, στον σκοτεινό θρόνο, εκεί όπου ζει μια νεαρή Σουλαμίτισσα. Εκεί, στον έρημο και παγερό κόσμο, σε εκείνη την αρχαία Ουρ, εκεί όπου βρίσκεται ο θρόνος σου, θα εμφανίσω τον ήλιο… Θα τον εμφανίσω με τα χείλη μου, με τον φλεγόμενο λόγο μου, με αυτό το άσμα που άνοιξε τον δρόμο στον αυλό του κυανού Θεού… Αχ, πόσο όμορφη, πόσο όμορφη είσαι Σουλαμίτισσα, και σαν το μέλι το στόμα σου, τα χείλη σου, τα δόντια σου, ο ουρανίσκος σου! *Μέλι και γάλα, κάτω από τη γλώσσα σου… Συ, πηγή των κήπων, πηγή των ζωντανών υδάτων!…*»

Τότε εκείνη, στη μέση των υγρών φιλιών μας, ξεκίνησε να τραγουδάει: *Τα σταφύλια επέστρεψαν, όπως και η άνοιξη στο Νησί μας, και από τον πυθμένα της θάλασσας, εκείνη ήδη εξυμνεί τον Θεό με την κυρτή στάση των ποδιών του, τον νεαρό, τον κυανό, τον Κύριό μας!*

Και τότε συνέβη το απροσδόκητο, ο λόγος που τώρα ζω, από τύχη, στον κόσμο των ανθρώπων. Τύχη ή πεπρωμένο, σίγουρα είναι το ίδιο πράγμα. Ήμουν τόσο απορροφημένος σε εκείνη, τόσο προσηλωμένος στην υμνωδία μου, στην αγάπη μου, που διείσδυσα στο σώμα της, καταλαμβάνοντάς το, κατακυριεύοντάς το. Και μου φάνηκε ότι κι εκείνη έκανε το ίδιο, αν όχι στο σώμα μου, τουλάχιστον στην ψυχή μου. Ήταν λες και της έκλεβα την ψυχή. Εκείνη τη στιγμή, εγώ ήμουν εκείνη κι εκείνη ήμουν εγώ. Όταν ήλθε η αγάπη και μας κάλυψε, όταν ήλθε η ευχαρίστηση μαζί με τη φλογερή άνοιξη του Μάη, ένιωθα τα πάντα με το σώμα και την ψυχή της, κι εκείνη με τη σειρά της, με το σώμα και την ψυχή μου. Ήμουν ο Σίβα και η Πάρβατι την ίδια στιγμή, κι εκείνη ήταν η Βασίλισσα του Σαβά και ο Σολομώντας.

Αυτό είναι το μυστήριο της Σπηλιάς του Ελέφαντα.

Και αυτό έχει τόσο πολύ ξεχαστεί από τον κόσμο, που δεν εμφανίζεται πια στις σελίδες κάποιας Γκίτα ή κάποιας Ραμαγιάνα. Ανακαλύφθηκε εκ νέου από εμένα, στις καυτές άμμους, δίπλα στη θάλασσα της Βεγγάλης.

Μα πριν από πέντε χιλιάδες χρόνια, όταν εκείνη κι εγώ είμασταν νέοι, τα γνωρίζαμε αυτά πολύ καλύτερα.

Γυμνή, άρχισε να τρέχει προς τη θάλασσα. Την ακολούθησα, αφού πρώτα σηκώθηκα με τα πόδια μου σε κυρτή στάση, παίζοντας τον αυλό μου, τον ζωηρό αυλό του κυανού Θεού.

Μαζί, τραγουδούσαμε: *Ω, κυανέ αγελαδοβοσκέ των Αστερισμών, οι καρδιές των Γκόπις είναι ώριμες κι εσύ είσαι πορφυρός από το πάθος. Σαν τα σταφύλια, σαν τα σταφύλια από το μακρινό μας νησί, σαν τον θρόνο της Σουλαμίτισσας από την Ουρ…!*

Και μετά εκείνη έφυγε. Έφυγε ξανά, μέσα στη θάλασσα. Και μόνον τότε συνειδητοποίησα ότι ήταν η Βασίλισσα του Σαβά, η Βασίλισσά μου που είχε επιστρέψει μετά από τόσον πολύ καιρό, και που έφυγε ξανά, εγκαταλείποντάς με.

Αυτό που βίωσα ήταν αναμφίβολα αυτό που ένιωσε ο Ράμα όταν ο δαίμονας με τα δέκα κεφάλια και με τα είκοσι χέρια έκλεψε, μέσα από το δάσος, την αγαπημένη του, τη Σίτα.

* * *

Επέστρεψε, επέστρεψε, ω Σουλαμίτισσα·
επέστρεψε σε μας, επέστρεψε
για να σε δούμε καλά!

Από τη στιγμή που αποχώρησε η Βασίλισσα του Σαβά, έχω ξοδέψει πολύ χρόνο σκεπτόμενος. Μόνος, επιστρέφω στο δωμάτιό μου για να ατενίσω τις ζωγραφιές μου από το Θιβέτ, τους ιερούς μου πίνακες. Φορώντας τη χρυσή μου κάπα, όλα έχουν πλέον διαφορετικό νόημα για μένα. Ακόμα και η συλλαβή ΟΜ· την οποία δεν τολμώ να επαναλάβω, διότι δεν έχω απωλέσει την ελπίδα της επιστροφής της Βασίλισσάς μου και την αναζωπύρωση της σύντομης αγάπης μας. Αχ, η καρδιά του ανδρός, που τόσο πολύ λαχταρά την αιωνιότητα, που τόσο πολύ επιθυμεί να καταστρέψει αυτό που κάποτε κατόρθωσε!

Μόνος πια, ενθυμούμαι τα οδοιπορικά μου χρόνια στην Ινδία, την παθιασμένη μου αναζήτηση. Πλέον, τα κοιτάω όλα από μια νέα οπτική γωνία. Σήμερα, θέλω να είμαι σαν ένα ποτάμι, όπως ο ιερός Γάγγης, που κατεβαίνει από την κορυφή των Ιμαλαΐων, βρέχοντας την ξεραμένη γη, μεταφέροντας στο διάβα του φύλλα, κορμούς δένδρων, νεκρά ζώα και ανθρώπους, ακόμη και Θεούς που πρόκειται να χαθούν στη θάλασσα. Για το ποτάμι, όλα είναι το ίδιο, όλα είναι άξια της θείας πορείας του· δεν υπάρχει φως, δεν υπάρχει σκότος, παρά μόνο μια κίνηση προς τη θάλασσα.

Ναι, σαν ένα ποτάμι πήγα στους πρόποδες του ιερού βουνού Καϊλάς, στα Ιμαλάια, στην περίμετρο του Θιβέτ, πέρα από το όριο της βροχής, στην κατοικία του θεού Σίβα και του Βούδα, του Απελευθερωμένου. Και με τον ίδιο τρόπο κατέβηκα στο τέλος της Ινδίας, στο ακρωτήριο Κομορίν, εκεί όπου συναντιούνται τα νερά των τριών αρχαίων θαλασσών. Κι έχω παρατηρήσει ότι υπάρχουν σήμερα ναοί και στις δύο άκρες.

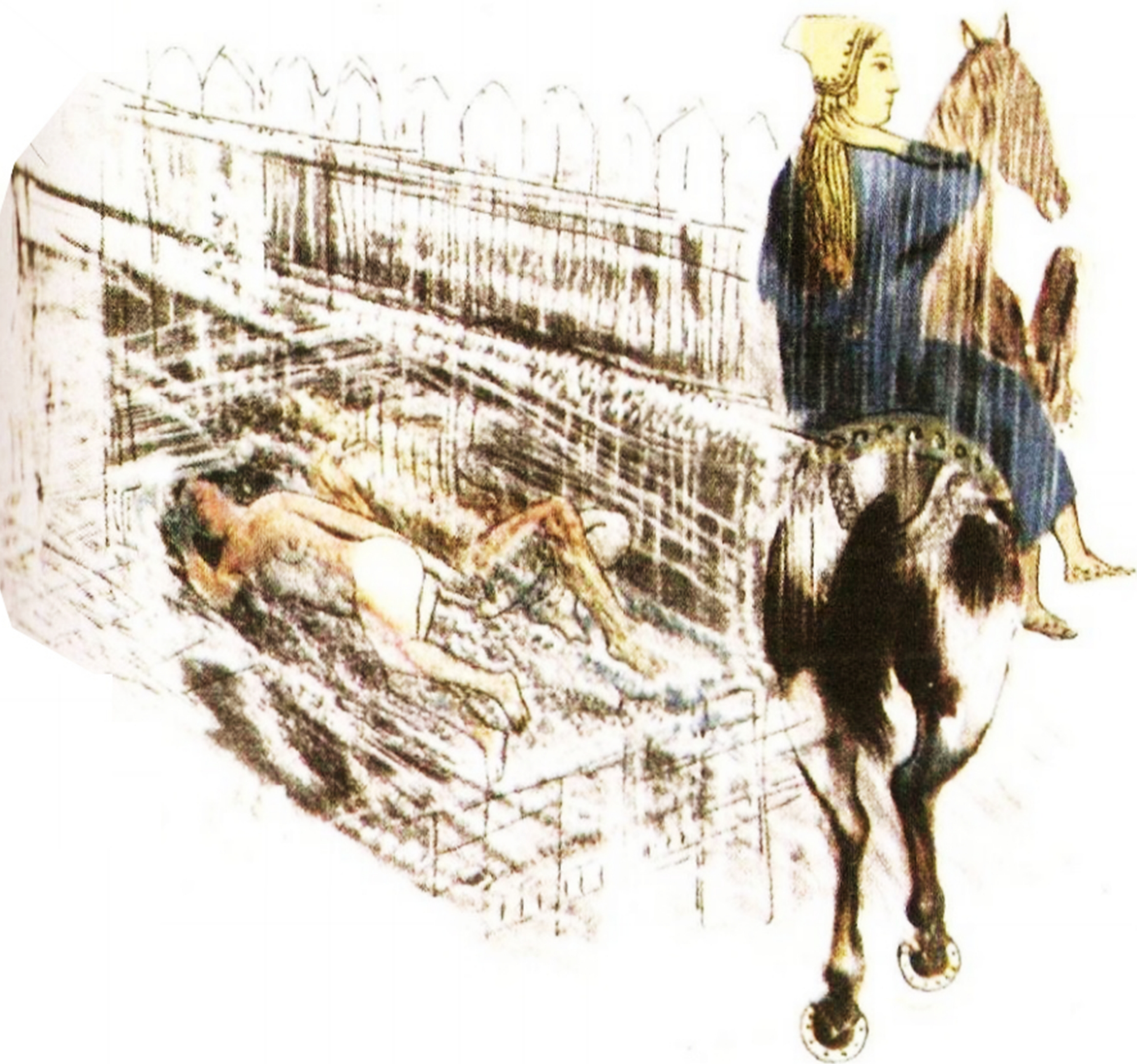
Έμαθα αυτήν την αλήθεια από το σώμα της Βασίλισσας του Σαβά, διότι το σώμα της είναι σαν τον κόσμο.

Και αυτή η γνώση ήταν το δεύτερο δώρο που εκείνη μου έδωσε.

G G G

Κι ενώ ο Βασιλιάς καθόταν στη θέση του,
ο πολύτιμος νάρδος μου ανέδιδε το άρωμά του.

Ήταν νύχτα και ήταν Νοέμβρης. Ήταν 5 Νοεμβρίου. Ένας περίεργος αριθμός, που αντιπροσωπεύει ορθά τις δυνάμεις του Πεπρωμένου.

Είχα αποκοιμηθεί στην παλαιά, κινέζικη πολυθρόνα μου, καλυμμένος με τη χρυσή μου κάπα από το Ουνταϊπούρ. Ο χειμώνας του Δελχί μου, του Παλιού μου Δελχί, είχε ήδη ξεκινήσει, και το κρύο του, πάγωνε την ψυχή.

Ξαφνικά, έμεινα ακίνητος σε έναν δρόμο με έναν ψηλό πύργο ή σπίτι. Κάτι έπεσε από ψηλά, κι ένας νεαρός άνδρας που ήταν εκεί, το μάζεψε για μένα. Ήταν ένα λευκό λουλούδι, ένας μικρός ηλίανθος. Ο νεαρός μου είπε: «Όλοι μας γνωρίζουμε από πού έρχεται και ποιος σου το στέλνει…» Κοίταξα ψηλά και συνειδητοποίησα ότι το είχε πετάξει εκείνη ώστε να μου δηλώσει την παρουσία της. Έτρεξα. Πέρασα μέσα από τις πόρτες κι έφτασα κοντά σε μια σκάλα. Την ανέβηκα βιαστικά. Στην κορυφή της, σε έναν ορθογώνιο χώρο που είχε θέα το μπαλκόνι, έστεκε εκείνη. Ατένιζε μια επαρχιακή πλατεία, στην οποία ξεχώριζε το καμπαναριό μιας εκκλησίας. Με αισθάνθηκε να έρχομαι και με είδε να ρίχνομαι στα πόδια της, μουρμουρίζοντας σπασμένα λόγια. Τότε, μου είπε: «Δικός μου, δικός μου… Ναι, πριν ήσουν δικός μου μαζί με άλλους, με τον κόσμο, με όλους. Μα τώρα δεν υπάρχει κανείς, μονάχα εσύ… Τους άλλους τους σκότωσα… Γνωρίζεις ότι κι αυτό, επίσης, είναι έγκλημα;». «Ναι», της είπα, «το γνωρίζω. Αν δεν ήταν έγκλημα, τα πράγματα δεν θα ήταν έτσι όπως είναι τώρα…»

Και ξύπνησα, ξύπνησα με εκείνη στα χέρια μου. Τόσο αληθινό ήταν όλο αυτό. Η θέρμη της, το σώμα της και το μελαγχολικό φως των ματιών της έκαναν πολύ καιρό να εξαφανιστούν… Ήταν πιο αληθινό από την ίδια την πραγματικότητα.

Και όταν εκείνη έφυγε οριστικά, αυτή τη φορά πιθανότατα για πάντα, ανακάλυψα ένα λευκό λουλούδι επάνω στους μικρούς, χρυσούς σταυρούς της βασιλικής μου κάπας. Και αυτό ήταν το τρίτο δώρο που μου έφερε.

* * *

Έλα, άνεμε, φύσηξε τον κήπο μου
και σκόρπισε τα αρώματά του σε όλον τον κόσμο.

Έξω, τα νυχτερινά τύμπανα χτυπούσαν. Και μέχρι την αυγή, οι πιστοί τραγουδούσαν τις υμνωδίες τους, προχωρώντας προς το ποτάμι, εκεί όπου καθαγίαζαν τα σώματά τους. Εκείνα που αύριο θα καίγονταν στη φωτιά. Μορφές αποδημητικές, στα δίχτυα της Μάια, της Ψευδαίσθησης…

Επάνω, υγρός, έκανε την εμφάνισή του ο Αυγερινός.

Αχ ψυχή μου, τι ευτυχία!

Ο αδελφός της σιωπής

Ήρθε πριν από πολύ καιρό και μου είπε ότι ήθελε να ακούσει τη σιωπή μου. Αφαίρεσε τα υποδήματά του, σύμφωνα με το έθιμο, και κάθισε σε μια γωνία του δωματίου με τα πόδια σταυρωμένα. Έμεινε εκεί για πολύ ώρα, μέχρις ότου έκαναν την εμφάνισή τους οι σκιές της νύχτας, οι οποίες δεν μου επέτρεψαν να δω ξανά το πρόσωπό του. Θυμάμαι ότι είχε επίσης κι έναν σκύλο. Ήταν ένας μικρός σκύλος, που παρέμενε κουλουριασμένος στα πόδια του μοναχού από το Θιβέτ.

Με την εμφάνιση των σκιών, ξεκίνησε να μου αφηγείται την ιστορία του. Ζει στην Αλμόρα, που βρίσκεται στο Χιμαβάτ και που οδηγεί στο ιερό Όρος Καϊλάς. Εκεί ακούει τη σιωπή των κορυφών των Ιμαλαΐων. *(Διότι είναι μέσα στη σιωπή των λευκών κορυφών, εκεί όπου ανθίζει τα φλογερό κρίνο της αιώνιας αγάπης.)* Ωστόσο, δεν γεννήθηκε εκεί, μα στον πάγο του Βορρά, δίπλα στη θάλασσα όπου αναδύθηκε η σεληνόλιθος. Εκεί καθόταν, ακούγοντας τη σιωπή των κυμάτων. Μα δεν το κατανοούσαν όλοι αυτό και κρίθηκε αναγκαίο να αναζητήσει έναν τόπο στον κόσμο όπου οι άνθρωποι γνώριζαν τη γλώσσα της σιωπής.

Δεν υπήρχε καλύτερο μέρος από το Χιμαβάτ. Τίποτα δεν συγκρίνεται με τη σιωπή του. Και από τότε λοιπόν, ο Σούννυα Μπάι, ο αδελφός της σιωπής, ζούσε μέσα σε σιωπηλούς διαλόγους με τις χιονισμένες βουνοκορφές των Ιμαλαΐων. Έρχεται συχνά στο Δελχί, αργά το απόγευμα, και μόνο όταν καταστεί αναγκαία η έναρξη μιας ιδιαίτερης συζήτησης, μέσα στη σιωπή, με κάποιον επίσης ιδιαίτερο, για τον οποίο ενημερώνεται εγκαίρως από τους σιωπηλούς κατοίκους του αιώνιου χιονιά.

Πιθανόν αυτός να είναι ο λόγος της επισκέψεώς του. Μου ζήτησε απλά να μην μιλήσω, να μην πω τίποτα, κι έκατσε εκεί με τον σκύλο του, καλυμμένος με ένα περίεργο τουρμπάνι και θιβετανά ρούχα. Άκουγε για πολύ ώρα τη σιωπή μου, και, χωρίς εγώ να το ξέρω, συνομιλούσε με την ψυχή μου.

Και ήταν εκείνος, όχι εγώ, αυτός ο οποίος μιλούσε, έτσι όπως μου αφηγούνταν όσα του είχα εξηγήσει. Μου είπε επιπλέον ότι δεν τον ενδιέφεραν αυτά που έχουν να πουν οι άνθρωποι με τα λόγια· τον ενδιέφερε μονάχα η σιωπή. «Υπάρχουν άνθρωποι που μιλούν πολύ καλά· ωστόσο,

έχουν κακή σιωπή», μου είπε. «Η σιωπή είναι αυτή που έχει σημασία. Η προετοιμασία για τη μεγάλη σιωπή…»

Κι έτσι είναι. Έπειτα, σηκώθηκε για να φύγει. Έτρεξα τότε στην πόρτα και ρώτησα το όνομά του· μα το όνομα του ήταν αυτό της θάλασσας του Βορρά, της σεληνόλιθου. Μου είπε ότι τον έλεγαν Αλφρέδο.

Και τότε ήταν που κατάλαβα ότι ήταν άνδρας και όχι γυναίκα. Διότι στην πραγματικότητα, αυτή η περίεργη φιγούρα δεν είχε φύλο. Όση ώρα καθόταν στο δωμάτιό μου με τον σκύλο του, πίστευα ότι ήταν γυναίκα, άχρονη, αν και ίσως, γερασμένη.

* * *

Τώρα είναι που γνωρίζω ότι τόση ώρα μιλούσαμε στη σιωπή. Μιλούσαμε από το απόγευμα, μέχρις ότου έκαναν την εμφάνισή τους οι σκιές της νύχτας και δεν μπορούσα πια να διακρίνω το πρόσωπό του ή αυτό του σκύλου του.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε, και δεν μπορώ να θυμηθώ τι λέγαμε. Μερικές φορές, ο Σούνυα Μπάι επιστρέφει, πάντοτε απροσδόκητα. Κάθεται για να ακούσει τη σιωπή μου σε κάποια γωνιά του δωματίου μου. Την τελευταία φορά που ήρθε, κάθισε στο πάτωμα, στο ίδιο ακριβώς σημείο όπου είχε καθίσει η Βασίλισσα του Σαβά. Και τότε, ξαφνικά, άναψε το φως μέσα στη σιωπή μου και συνειδητοποίησα ότι όλον αυτόν τον καιρό μιλούσα για τη Βασίλισσα του Σαβά. Ζητούσα την επιστροφή της.

Ένα χαμόγελο, σαν έγκριση, φώτισε το πρόσωπο του Αλφρέδο.

* * *

Χθες το βράδυ ήρθε για τελευταία φορά. Δεν είχε φέρει τον σκύλο του. Κατά τη διάρκεια της επισκέψεώς του, απλά έστεκε, καλυμμένος από τις σκιές, με ένα οδοιπορικό ραβδί στα χέρια του. Ταξίδευε προς το Σικκίμ, στον δρόμο προς το Θιβέτ. Μου είπε ότι παρόλο που ήταν εβδομήντα χρονών γέρος, ένιωθε εβδομήντα χρονών νέος. Επίσης, μου είπε ότι ο σκύλος του είχε πεθάνει. Τα εξήγησε όλα αυτά μέσα από τη σιωπή του.

Στη συνέχεια, του μίλησα για τον σκύλο μου, εκεί, στους πάγους της Ανταρκτικής.

«Ναι», είπε εκείνος, «οι σκύλοι μας δεν είναι δικοί μας σκύλοι. Φτωχοί είναι οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι αναφερόμαστε σε σκύλους! Ο δικός μου,

προτού εγκαταλείψει το σώμα του, μου είπε ότι θα μετενσαρκωθεί στο Σικκίμ, με τη μορφή ενός άλλου σκύλου. Διότι αυτός ήταν ενσαρκωμένος. Γι' αυτό λοιπόν, θα τον αναζητήσω· διότι θα λάβει ξανά το σώμα ενός σκύλου, ώστε να συμπληρώνει το δικό μου. Θα συνεχίσω να παραμένω σε αυτό το νέο σώμα των εβδομήντα χρονών, ώστε να συμπληρώνω το δικό του. Εκείνος δεν βλέπει χρώματα. Τα βλέπω εγώ γι' αυτόν. Από την άλλη, εκείνος γνωρίζει τη χαρακτηριστική οσμή του Θεού, εγώ όμως όχι. Εντούτοις, υπάρχει κάτι που έχουμε κοινό: η σιωπή.»

«Αχ Σούννυα!», είπα. «Μήπως έχεις ήδη φθάσει στην κορυφή του Δέντρου της Ζωής, έχοντας μαζί τον σκύλο σου στα γόνατά σου; Μήπως είσαι ο Παντμασαμπάβα; Μήπως αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν ήξερα ότι είσαι ο Αλφρέδο;»

* * *

Τον βλέπω τώρα, από μακριά, να φεύγει, περπατώντας, ρωτώντας όλους τους ανθρώπους να του πουν για τον σκύλο του. Ρωτάει επίσης τις κορυφές των δέντρων, τα ζώα και τα πτηνά. Γιατί ξέρει τη γλώσσα τους, τη γλώσσα της σιωπής.

«Έχετε δει τον σκύλο μου;» ρωτάει ο Σούννυα. «Είναι ένας μικρός σκύλος, με σκούρες μπούκλες, ίσως χρυσές»

«Πώς τον λένε τον σκύλο σου;» απαντούν.

«Αχ!», λέει εκείνος, «νομίζω ότι ονομάζεται Σουλαμίτισσα, ελαφάκι… πρέπει να βόσκει ανάμεσα στα λευκά κρίνα»

Βήματα στην άμμο

Έχω επιστρέψει στις παραλίες του Μαντράς. Έχει περάσει πολύς καιρός από εκείνη τη νύχτα, τότε που ο ψαράς έπαιζε τον αυλό του. Περπατώ στις ίδιες άμμους. Η θάλασσα αναδίδει τον βαρύ της ατμό σαν επιθανάτια ανάσα, σαν ένα προϊστορικό κτήνος. Βουτώ τα γυμνά μου πόδια στην υγρή και καυτή άμμο. Το στήθος μου είναι γυμνό, μούσκεμα από τον ιδρώτα. Σε απόσταση, ο ήλιος δύει και αναδύεται η χλωμή σελήνη· μα τα μάτια μου παραμένουν προσηλωμένα σ' αυτές τις άμμους, ψάχνοντας χαμένα ίχνη. Δεν τα βρήκα. Μήπως τα στρώματα της γης έχουν αντικαταστήσει το ένα το άλλο; Μήπως οι αιώνες; Όχι πολύ μακριά από εδώ, υπάρχουν δέντρα που φύουν γαλακτώδη άνθη. Πήγα να ξαναμαζέψω μερικά από αυτά. Την προηγούμενη φορά που είχα σκαρφαλώσει στα ψηλότερα κλαδιά, κατόρθωσα να μαζέψω τα άνθη και να τα βάλω στα χέρια της αγαπημένης μου. Ένα πηχτό υγρό έρεε από αυτά και γλίστρησε μέσα από τα λεπτά της δάχτυλα, σαν τον χυμό των καρπών της ανοιξιάτικης Ουρ. Αυτά τα δέντρα δεν έχουν πια άνθη, τα κλαδιά τους είναι ξερά. Μόνο οι ρίζες συνεχίζουν να παραμένουν υγρές.

Η νύχτα είχε πέσει. Ξάπλωσα στην παραλία και άκουσα τον βαθύ ήχο της θάλασσας που, έχοντας λευκανθεί από τη σελήνη, φάνηκε ότι ήθελε να μου μιλήσει. Έγειρα το κεφάλι μου στην άμμο και ξεκίνησα να ακούω. «Θα πρέπει να είναι ο χτύπος της καρδιάς της, δίπλα στη δική μου», είπα στον εαυτό μου, «διότι εδώ είχα συγκινηθεί, καθώς τραγουδούσαμε τα άσματα του χθες.» Έπειτα, άπλωσα τα χέρια μου για να χαϊδέψω τους μηρούς της, που είχαν ήδη χαθεί. Έχω την αίσθηση πως τη νύχτα τα δάχτυλά της περιπλέκονται με τα δικά μου, ενωμένα με τον χυμό του λουλουδιού του Δέντρου του Παραδείσου.

Κοιμήθηκα πλάι στη θάλασσα. Κατά τη διάρκεια των ονείρων μου, μου φάνηκε ότι άκουγα τη φωνή ενός παιδιού να τραγουδάει: *οι μανδραγόρες αναδίδουν ακόμα το άρωμα τους*. Κι εκεί, στην παραλία, βλέπω να έρχεται χορεύοντας στον ρυθμό της μελωδίας του αυλού του, ο κυανός Θεός. Ερχόταν γυμνός και κυανός, νέος και γέρος, άνδρας και γυναίκα. Με κοίταξε με το οικείο χαμόγελό του, με εκείνη την αρχαία έκφραση του αρχέγονου δόλου. Είχε χρυσά κέρατα και ο αυλός του ήταν διακοσμημένος με φτερά και λουλούδια. Χωρίς να σταματήσει να τραγουδάει και να χορεύει,

με το μπλε του δάχτυλο, εκείνο από χρυσό, μου έδειξε μια κοντινή τοποθεσία. Αναφώνησε: «Ecce OM!»

Ξύπνησα. Η σελήνη φώτιζε την άμμο σαν το μέτωπο της αγαπημένης μου. «Οι άμμοι είναι η έρημος· διότι εδώ τα πόδια, τα πέλματα της αγαπημένης μου, έχουν περιπλανηθεί ανά τους αιώνες. Μα οι γεωλογικές εποχές έχουν σβήσει τα χνάρια της.»

Ξεκίνησα να σκάβω στην τοποθεσία που μου είχε υποδείξει ο ουράνιος αγελαδοβοσκός, ο κυανός Θεός. Είναι σίγουρο ότι σκάλιζα την ίδια μου την ψυχή, τις ερήμους της. Και κάτω, κάτω από τις ερήμους, βρήκα το αποτύπωμα μιας πατημασιάς. Μα υπήρχε επίσης αίμα· διότι εκείνο το πέλμα είχε τρυπηθεί από ένα καρφί.

Η επιστροφή της Βασίλισσας του Σαβά

Η Κοιλάδα των Κούλου, ή αλλιώς, Κοιλάδα των Θεών, βρίσκεται βαθιά μέσα στα Ιμαλάια. Το ταξίδι είναι μεγάλο. Το φως χτυπά τις πλαγιές, τους απαλούς λόφους, τα πευκοδάση και τις συκιές. Τα μήλα είναι ξινά, και στις ρεματιές αναπτύσσονται λουλούδια. Και ψηλά, πολύ ψηλά, βρίσκονται τα χιόνια. Εδώ ζουν οι Γκάντις, ένας λαός νομάδων κτηνοτρόφων που αρχικά ανήκε στην κάστα των πολεμιστών, με καταγωγή, ίσως, από το Ρατζαστάν. Μοιάζουν με τους Έλληνες των αρχαίων χρόνων. Έχουν λευκή επιδερμίδα, φορούν δέρματα με σχοινιά πλεγμένα με κόμπους γύρω από τη μέση τους και καλύπτονται με, επίσης λευκούς, σκούφους. Ζουν στα βουνά, μαζί με τα πρόβατά τους.

Διασχίζοντας το πέρασμα του Ροτάνγκ, σε υψόμετρο πάνω από δεκατρείς χιλιάδες πόδια, βρίσκει κανείς τη Λαχούλ και το Σπίτι, πέρα από το όριο της βροχής, και εισέρχεται στο τοπίο του Θιβέτ. Το φως χτυπά επάνω στις ορεινές κατοικίες και φαίνεται ότι στα απότομα μονοπάτια κάποιος περπατά ξυπόλητος. Εδώ υπάρχουν βράχοι στοιβαγμένοι από οδοιπόρους και λάμα, οι οποίοι φανερώνουν την επιγραφή *Om mane padme hum*.

Το τελευταίο χωριό πριν το πέρασμα του Ροτάνγκ, είναι το Μανάλι. Ολόκληρη η Κοιλάδα των Θεών κατοικείται από χαρούμενους, παγανιστές ανθρώπους, όπως οι Γκάντις, που μοιάζουν να έχουν έρθει από πολύ μακριά, αναμφισβήτητα για να σωθούν από την εισβολή των Μογγόλων. Διατηρούν έναν σχεδόν αμιγή τύπο Άριου, μα κάτι στις παραδόσεις και ιεροτελεστίες τους είναι αρχαιότερο, χαμένο στη δραβιδιανή νύχτα, στο θολό μυστήριο της Κοιλάδας του Ινδού, σε εκείνο, ίσως, της Ατλαντίδας. Αυτό ισχύει για όλη την επικράτεια των Ιμαλαΐων και των Τρανς-Ιμαλαΐων. Το μυστήριο βρίσκεται στην επιδερμίδα αυτών των ανθρώπων. Η επιδερμίδα τους, αν και λευκή όπως των Γκάντις και των Αρίων, είναι λεκιασμένη κατά τόπους από τη νύχτα της Ατλαντίδας, από τις δραβιδιανές σκιές, από το σκοτάδι του Σίβα ή Αν, του Ανίλ ή Μούρουγκαν, της μαύρης Άμμαν ή της ερεβώδους Κάλι.

Περιέργως, οι κάτοικοι της Κοιλάδας των Θεών έχουν σύφιλη. Είναι ενδημική. Μεταδίδεται από γενιά σε γενιά, και η φυλή δείχνει να είναι άνοση απέναντι στις επιδράσεις της. Οι συφιλιδικοί της Κοιλάδας των Θεών είναι αληθινοί Θεοί στην ομορφιά και στην απεριόριστη χαρά τους. Δεν υπάρχουν

πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι. Η σύφιλη τους έχει κάνει Θεούς. Εκτός εάν, όντας Θεοί, δεν έχουν επηρεαστεί από αυτήν.

Λατρεύουν τους αρχαίους Ρίσι, και κάθε χωριό έχει τον δικό του. Υπάρχει ο Ρίσι Μάνου, ο Ρίσι Μπεάς, ο Ρίσι Γκόταμα, ο Ρίσι Βασίστ, ο Ρίσι Καρτικσουάμι και πολλοί άλλοι. Όταν δεν εργάζονται στη γη, στους ορυζώνες, στους οπωρώνες και στα μήλα, χτυπούν τα τύμπανά τους και παίζουν τον αυλό. Και τραγουδώντας, χορεύουν μέσα στα ευωδιαστά πευκοδάση. Οι γυναίκες φορούν κόκκινα μαντήλια ή φούστες με ζωηρά χρώματα. Στις υψηλές κορυφές, εκεί όπου βρίσκονται τα κοπάδια των αιγών τους, εκείνες προσκαλούν τους περαστικούς ταξιδιώτες για έρωτα. Κι έτσι, με αυτόν τον τρόπο, με τα περιχαρή χείλη και τον εύθυμο έρωτά τους, μεταδίδουν την ψυχή των πεύκων και τη σύφιλη.

Αυτές οι γυναίκες έχουν τεράστια, φωτεινά, αβυσσαλέα μάτια, που έχουν το ίδιο το χρώμα της αβύσσου.

Στους ορυζώνες του βαθυπράσινου χρώματος, αυτές τραγουδούν προς τον άνεμο των ανηφορικών δασών:

Αχ Μητέρα, ακόμη και ο Μπράχμα και ο Ίντρα, που έχουν
κάνει εκατοντάδες θυσίες και ιεροτελεστίες, και οι υπόλοιποι Ντέβας,
ακόμη κι εκείνοι που ζουν στον ουρανό και που έχουν πιει το νέκταρ
που καταστρέφει τον φόβο των εχθρών, τα γηρατειά και τον θάνατο,
ακόμη κι εκείνοι θα αφανιστούν!
Μα ο Σίβα, που έχει ήδη πιει το θανάσιμο δηλητήριο, δεν πεθαίνει.
Κι αυτό, χάρη στο στολίδι που έχει στο αυτί του!

Η νύχτα αντηχούσε με χορούς και τύμπανα. Ο ρυθμός αυξανόταν κατά διαλείμματα, και φαινόταν ότι οι χωρικοί έρχονταν μέσα από τα βουνά και τις φυτείες.

Από τα χωριά, από τους απόκρημνους λόφους, κατέβαινε η πομπή που μετέφερε τον Θεό. Είναι ο Ρίσι Μάνου. Ο ίδιος που υπαγόρευσε πριν από χιλιάδες χρόνια τον *Κώδικα του Νόμου.* Έχει πλέον υποβαθμιστεί σε ένα άθλιο, ξύλινο ανδρείκελο, και ίσως είναι κι αυτός συφιλιδικός. Εκτός από αυτό, είναι και αρκετά ανίσχυρος, καθώς απέτυχε να φέρει τη βροχή. Γι' αυτόν τον λόγο, οι πιστοί του, και ιδιαίτερα ο Διερμηνέας του, τον τιμωρούν. Τον μεταφέρουν μέσω της πομπής στον ναό του δάσους, όπου θα τον κλειδώσουν μέχρις ότου πέσει δυνατή βροχή επάνω στους ορυζώνες και στα ξινόμηλα.

Ο Διερμηνέας, ή ιερέας, οδηγεί τη μάζα. Φοράει μια βαριά ορεινή ενδυμασία, τα γόνατά του είναι ακάλυπτα και φορά επίσης ένα ψάθινο καπέλο. Χορεύει σε παντομίμα. Προσποιείται ότι δεν μπορεί να τραβήξει το φέρετρο με το οποίο μεταφέρουν τον Θεό, λες και ο Μάνου αντιστέκεται, λες και παλεύει μαζί του. Ο Μάνου είναι ένας Θεός πεισματάρης, ατίθασος, που δεν θέλει να τιμωρηθεί. Έτσι, πρέπει να τον πάνε δια της βίας. Σε αυτό το παιχνίδι, ο Διερμηνέας καταφθάνει στον ναό εξαντλημένος, από το πολύ τράβηγμα αυτού του ασήμαντου, μα ρωμαλέου, Θεού.

Στον ναό όμως, η ατμόσφαιρα είναι διαφορετική. Εδώ, οι Άνθρωποι των Θεών είναι σιωπηλοί. Σε αυτόν τον ναό, οι άνθρωποι διατηρούν κάποια άσματα κρυφά.

Ιδρωμένος, τρεμάμενος και συφιλιδικός, ο Διερμηνέας πέφτει στα γόνατά του και τραγουδά:

Αχ, Αγνέ, μόνο η Σύζυγός σου υπάρχει στον καιρό
της Μεγάλης Συντριβής! Όλοι οι άλλοι πεθαίνουν·
ο Μπράχμα, ο Χάρι, ο Γιάμα, ο Κουμπέρα, ακόμα και
το άγρυπνο μάτι του Ίντρα κλείνει!

Είναι ο ναός της Μητέρας, της Συζύγου, της Κάλι, Εκείνης που Καταβροχθίζει.

* * *

Ανάμεσα σε αυτό το αχανές και ευωδιαστό πευκόδασος, διακρίνεται ο ξύλινος ναός. Η κατασκευή του είναι η τυπική εκείνων που συναντώνται στα όρη των Ιμαλαΐων, με την κυρτή οροφή και την παγόδα. Ο χρόνος τρώει τα ξύλα του ναού, καθώς είναι πολύ παλιός. Στην είσοδο κρέμονται κόκαλα ζώων και κρανία ελαφιών. Ο ναός βρίσκεται χτισμένος γύρω από έναν τεράστιο βράχο, ο οποίος προεξέχει σαν επίπεδο τραπέζι, σαν βωμός, και ο οποίος δεν στηρίζεται από κάπου. Είναι ένας περίεργος μαύρος βράχος, στιλβωμένος για χιλιετίες. Είναι σίγουρο ότι εκεί έχουν πραγματοποιηθεί ανθρωποθυσίες. Αυτός ο βράχος είναι αρχαιότερος από οτιδήποτε υπάρχει σήμερα, είναι κηλιδωμένος με το αίμα της Ατλαντίδας, είναι πραγματικά ο θρόνος του Σίβα και της Μαύρης Συζύγου του, της Κάλι, εκείνης που πίνει το αίμα. Εδώ μέσα πετούν νυχτερίδες, και επάνω τον οριζόντιο βράχο υπάρχει ένας ξύλινος φαλλός, ένα μικρό *λίνγκαμ* διακοσμημένο με άνθη, κι

επίσης, ένα πικρό, πράσινο μήλο. Σε αυτόν τον χώρο έχει αφεθεί ο Ρίσι Μάνου για να μετανοήσει. Εκείνος, κλαίει από τον τρόμο. Ίσως τα δάκρυα του κυλήσουν κάτω, στους ορυζώνες.

Εν τω μεταξύ, στο εξωτερικό του ναού, ο Διερμηνέας έχει πέσει σε έκσταση. Όλοι βρίσκονται γύρω του. Τα τύμπανα ηχούν γρηγορότερα και οι χορευτές με τα σπαθιά ξεκινούν τον χορό τους. Ξαφνικά όλοι σιωπούν, διότι ο Διερμηνέας βγάζει αφρούς από το στόμα. Τα χυτά μαλλιά του χορεύουν πάνω από τους ώμους του, και η φιγούρα του, που έχει κάτι το γελοίο, πηγαίνει μπρος-πίσω. Η Μαύρη Σύζυγος αρχίζει να μιλά μέσα από το στόμα του. Ο κόσμος ρωτάει πότε θα βρέξει ξανά. Ο Διερμηνέας αποκρίνεται:

Αχ, Μητέρα, η βροχή θα πέσει κάτω στον ορυζώνα,
όταν η Μαύρη Σύζυγος καταληφθεί από
τον Σύζυγό της κατά τη διάρκεια της εμμήνου ρύσεώς της.
Μόνο τότε, μόνο τότε θα βρέξει…!

* * *

Εκείνο το ίδιο βράδυ, ξύπνησα στο κρεβάτι μου συγκλονισμένος, τρεμάμενος, μέσα σε κρύο ιδρώτα. Έξω, ένας σκύλος ούρλιαζε. Ούρλιαξε ξανά. Δεν περίμενα αυτό να ξανασυμβεί. Διότι αν ο φίλος μου, ο Σούννυα Μπάι, δεν βρήκε τον σκύλο του στο Σικκίμ, τότε εγώ, ανέκτησα εκ νέου τον δικό μου στην Κοιλάδα των Θεών, τον σκύλο μου με τις χρυσές μπούκλες, ο οποίος πέθανε ή χάθηκε πολλά χρόνια πριν, στους πάγους του Νότου της πατρίδας μου. Μόλις τώρα, ούρλιαξε ξανά, κι αισθάνθηκα τον τρόμο του στο βάρος του αέρα.

Είχε έρθει στο Μανάλι, στην Κοιλάδα των Θεών, και ζούσε σε ένα σπίτι, ψηλά, αναμένοντας την επιστροφή της Βασίλισσας του Σαβά. Ο σκύλος μου είχε υποσχεθεί ότι θα ούρλιαζε όταν θα ερχόταν εκείνη. Μα όχι με αυτόν τον τρόπο, όχι με αυτήν την αρχαία μορφή τρόμου και απόγνωσης. Τρέμοντας, σηκώθηκα και άνοιξα την πόρτα του δωματίου μου. Έξω, η νύχτα είχε σκεπάσει τα πάντα. Ένα τύμπανο ηχούσε από τα δάση. Το σπίτι μου βρισκόταν σε απόκρημνους λόφους, με θέα τους παγετώνες.

Δεν είδα τον σκύλο, ούτε κανέναν άλλον. Στο τέλος, όμως, του πέτρινου προθαλάμου, μια φιγούρα άρχισε να κινείται. Ήταν μια γυναίκα *χαριτζάν*, μια σύζυγος ενός «ανέγγιχτου», του οποίου η οικογένεια καθαρίζει

αποχωρητήρια εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. *Χαριτζάν* σημαίνει «παιδί του Θεού». Ακούμπησα την ανέγγιχτη και την οδήγησα στο δωμάτιό μου. Άναψα το φως και είδα το αβυσσαλέο χρώμα των ματιών της και τα περιχαρή της χείλη, ευγενώς διαχωρισμένα. Εκείνη κατάλαβε, και δεν αντιστάθηκε στο γδύσιμό της. Κατάλαβε ότι ήμουν ημιλιπόθυμος από τον τρόμο των αιώνων, από τον τρόμο της Ατλαντίδας. Έπειτα, απλώθηκε ολόκληρη επάνω στο κρεβάτι μου. Θα την περιγράψω: είχε μακριά και λεπτά πόδια, λεπτά και σκληρά πέλματα. Τα χέρια, μαζί με τα δάχτυλά της, ήταν η τρέλα του Θεού που άφηνε το σημάδι του, αυτά με τα οποία εκείνη γράπωνε πέτρες, άμμο, σκληρά μάρμαρα. Τα στήθη της ήταν απαλά, μικρά· ήταν μια θερμή, μυστηριώδης φύση. Τα μάτια της γέμιζαν όλο το δωμάτιο, όλη τη νύχτα, όλον τον κόσμο. Και η επιδερμίδα της, η λερωμένη, ήταν λεκιασμένη κατά τόπους με τη σκιά της Ατλαντίδας. Η μυρωδιά της *χαριτζάν* γυναίκας ήταν εκείνη των προβάτων, της λάσπης, της ρίζας του ρυζιού που βρίσκεται κάτω από το νερό. Η ζέστη, η επιδερμίδα, είχαν τη μυρωδιά ανθρώπινου ζώου.

Έτσι λοιπόν, είχα την εντύπωση ότι εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκα με έναν σκύλο. Επιπλέον, αυτή η γυναίκα ήταν καλυμμένη με το αίμα της εμμήνου ρύσεως.

Και όταν άνοιξα την πίσω πόρτα του σπιτιού μου και βγήκα στη νύχτα για να πάρω λίγο αέρα, είδα ότι έξω έβρεχε. Πυκνές σταγόνες έπεφταν επάνω στους ορυζώνες.

* * *

Έτρεξα μέσα στη νύχτα. Με σάλτα, κατέβηκα τους λόφους. Έψαχνα για τον σκύλο μου με τις χρυσές μπούκλες. Τον καλούσα δυνατά, σφυρίζοντας μερικές φορές με έναν ιδιαίτερο τρόπο, με ένα σφύριγμα της νιότης μου, που επίσης καταλάβαινε. Κατ' αυτόν τον τρόπο, έφθασα στον ναό της μητέρας και άνοιξα τη μικρή του θύρα. Ήταν σκοτεινά. Μόλις και μετά βίας υπήρχε φως, κι ένιωθα ότι με έγλυφαν νυχτερίδες. Ωστόσο, δεν ήταν νυχτερίδες, μα η υγρή γλώσσα του σκύλου μου που βρισκόταν εκεί. Σταδιακά, κατάφερα να δω. Είδα επίσης τον Ρίσι Μάνου, την ξύλινη κούκλα, τον τιμωρημένο Θεό.

Του μίλησα: «Μάνου, είσαι ελεύθερος. Έξω βρέχει στους ορυζώνες… Η ελευθερία σου οφείλεται στη γυναίκα που είχες θάψει στη σκοτεινή ρίζα του ρυζιού, κάτω από το νερό, πριν από χίλια χρόνια. Η γυναίκα που σκλάβωσες, είναι αυτή που τώρα σε ελευθερώνει.»

Μα ο Θεός-ανδρείκελο έδειχνε να μη συγκινείται. Άνοιξε το ξύλινό του στόμα και μου είπε: «Μην μιλάς τόσο πολύ, θυμήσου τον αδελφό της σιωπής… Πρόσεξες τα σκουλαρίκια της *χαριτζάν* γυναίκας; Ο Σίβα κατάφερε να πιει το δηλητήριο χάρη στα στολίδια των αυτιών του. Αυτή η γυναίκα δεν έχει υπάρξει ποτέ σκλάβα. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν ποτέ σύφιλη. Μα, ξέρεις τι είναι το στολίδι στο αυτί του Σίβα; Το στολίδι στο αυτί του Σίβα είναι ο φίλος σου, ο Αλφρέδο…»

Άρχισα, ξανά, να τρέμω. Ίσως λόγω της βροχής, η οποία με είχε μουσκέψει για τα καλά, μέχρι τα κόκαλα. Ναι, γιατί το κρύο έρχεται από τα κόκαλα. Κάθισα σε μια γωνία και ο σκύλος ήλθε και αναπαύθηκε στα γόνατά μου. Τότε, ένα όνειρο άρχισε να εισβάλλει. Ένα όνειρο ληθαργικό. Εν τω μεταξύ, το ξύλινο ανδρείκελο απήγγειλε:

Αχ, Πατέρα-Μητέρα, σας χαιρετώ!
Η Σύζυγός σου είσαι εσύ ο ίδιος. Ξεκινήστε τον σπουδαίο Χορό!
Το σύμπαν υπάρχει και δεν υπάρχει για εσάς τους Δύο.
Και το μάτι του Ίντρα είναι ανοιχτό…

Κάτω, στη βάση της σπονδυλικής μου στήλης, ένιωσα ένα κρύο, ένα αιώνιο κρύο. Στη συνέχεια, ο σκύλος, ο πιστός μου φίλος, με έγλυψε με τη γλώσσα του, και στιγμιαία, η λευκή φλόγα, η φλόγα του πάγου, εγέρθηκε στην όασή του. Το Φίδι του Παραδείσου χίμηξε προς τον βωμό της Κάλι για να ξαναπάρει πίσω το ξινό του μήλο, για να εξιλεώσει τον πειρασμό των πρωταρχικών Πατέρων, των πρώτων Δύο, του Συζύγου και της Συζύγου. Το Φίδι ανέβαινε πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, από άνθος σε άνθος, τραγουδώντας στους λόφους. Και το μάτι του Ίντρα που άνοιξε, ήταν μία σεληνόλιθος ανάμεσα στα φρύδια μου.

Τότε, η καρδιά μου βγήκε σχεδόν έξω από το στήθος, διότι εκείνη τη νύχτα, στον ναό της Κοιλάδας των Θεών, νόμισα ότι άκουσα τον ήχο των βημάτων της Βασίλισσας του Σαβά, που ερχόταν με την ασημένια Κουνταλίνι της για να με διαβεβαιώσει.

Κι έτσι όπως ο ήχος των βημάτων πλησίαζε ολοένα και πιο κοντά, ο φαλλός του Σίβα άρχισε να διογκώνεται γύρω από τον μαύρο βράχο του βωμού της Κάλι, που με τη σειρά του έπαιρνε όλο και πιο πολύ τη μορφή της *χαριτζάν* γυναίκας που είχε καταληφθεί από εμένα, στο κρεβάτι μου, στους λόφους. Όλο και πιο πολύ, μέχρις ότου μέσα από το γαλακτώδες γυαλί της σεληνόλιθου, διέκρινα εκεί, στη μαύρη πλάκα, να κάθεται η αγαπημένη μου

Βασίλισσα, με τα αβυσσαλέα της μάτια και με τη θρυμματισμένη και ξέφρενη ψυχή της. Με κάλεσε και με διέταξε να πάω σε εκείνη, να πεθάνω δίπλα στον βωμό. Καθώς πέθαινα, ο πιστός μου σκύλος με ακολούθησε.

Και τραγουδήσαμε μαζί:

Σεβασμός, σε εσένα, που έχεις τρία μάτια,
που είσαι μαινόμενος,
που είσαι παλιός
αν και νέος!
Σεβασμός, σε εσένα, που είσαι ο Πατέρας
και η Μητέρα, γυναίκα και σκύλος,
που είσαι τα πάντα
και που, εντούτοις, είσαι πέρα από τα πάντα.
Σεβασμός, σε εσένα, ω φόνισσα Μητέρα!

Έτσι όπως όλα εξαφανίζονταν, έχοντας καταβροχθιστεί από τις σκιές επάνω στον βράχο της Ατλαντίδας, δημιουργούνταν μια γυμνή φιγούρα, εντελώς απατηλή, με δύο σκουλαρίκια, το ένα ανδρικό και το άλλο γυναικείο, έχοντας περίεργο σχήμα, σχεδόν στρόγγυλο, αυτό ενός αστεριού, όπως επίσης και αυτό της ιερής συλλαβής ΟΜ.

Ήταν η επιστροφή, ο γάμος της Βασίλισσας του Σαβά.

Ο προσκεκλημένος

Αυτή η παντελώς απατηλή φιγούρα είναι ο Αρνταναρισβάρα, ο ανδρόγυνος, αυτός με τα δύο σκουλαρίκια. Η μορφή του είναι αυτή της ιερής συλλαβής ΟΜ, που γράφεται AUM. A είναι ο Μπράχμα, η αυγή· U είναι ο Βίσνου, το μεσημέρι· M είναι ο Σίβα, η σκοτεινή νύχτα.

Αυτή η απατηλή φιγούρα έχει σχηματιστεί επάνω στον βωμό της θυσίας με το αίμα της *χαριτζάν* γυναίκας, με το αίμα μου και με αυτό του σκύλου. Αναδημιουργήθηκε με τα πανέμορφα χέρια της Βασίλισσας του Σαβά, με τα δάχτυλά της, τα οποία έτρεμαν από την τρέλα του Θεού, με τα νύχια της, τα οποία βρίσκονταν κάτω από την άμμο, γδέρνοντας απολιθωμένες πέτρες, αποσαθρωμένα μάρμαρα. Η Βασίλισσα του Σαβά έχυσε το αίμα της για να δημιουργήσει την απόλυτη ψευδαίσθηση του Αρνταναρισβάρα. Διότι και η Βασίλισσα του Σαβά είχε επίσης πεθάνει.

Ο γάμος έχει γίνει, μα για να υλοποιηθεί εξ ολοκλήρου, θα πρέπει να υπάρξει ένας Προσκεκλημένος. Και είναι τόσο πραγματικός, που δημιουργεί μια τεράστια ψευδαίσθηση, μια υπέρτατη θυσία από πολλούς. Ο Προσκεκλημένος σταματάει δίπλα στον βωμό, δίπλα στον βράχο της Ατλαντίδας. Γέρνει επάνω σε έναν Σταυρό, ο οποίος καταβροχθίζεται από ένα φίδι με κεφάλι δράκου, και αρχίζει να προσεύχεται, ενώνοντας τις παλάμες των χεριών του.

Αυτή ήταν η προσευχή του:

Από τα πέλματα, μέχρι τα γόνατα, βρίσκεται η γη·
εκεί βρίσκονται χωμένες οι ρίζες του ρυζιών.
Από τα γόνατα μέχρι το στομάχι, βρίσκεται το νερό·
εκεί ο σκύλος γλύφει τις πατούσες της χαριτζάν γυναίκας.
Από το στομάχι μέχρι τον λαιμό, βρίσκεται η φωτιά·
εκεί ζει και ονειρεύεται η Βασίλισσα του Σαβά.
Από τον λαιμό μέχρι τον χώρο ανάμεσα στα φρύδια, βρίσκεται ο αέρας·
εκεί αναπτύσσεται η σεληνόλιθος.
Από τον χώρο ανάμεσα στα φρύδια μέχρι τον θρόνο·
εκεί βρίσκομαι εγώ.

Και συνέχισε, ενώ έκλαιγε με λυγμούς:

Έχω ενώσει τα χέρια μου. Ο αντίχειρας είναι η φωτιά,
ο δείκτης είναι ο αέρας, το μεσαίο δάχτυλο είναι η γη,
ο δακτυλιώτης είναι το νερό, ο ωτίτης είναι ο ουρανός.
Στην πραγματικότητα, είναι η φωτιά, ο αέρας, η γη,
το ύδωρ και ο ουρανός ενωμένα.
Αχ, Αρνταναρισβάρα, σε δημιούργησα διότι ενώνοντας
τα χέρια μου, σταύρωσα τον εαυτό μου!
Όλα έχουν ολοκληρωθεί. Εσύ κι εγώ είμαστε πλέον ένα!
Ο Πατήρ κι εγώ είμαστε το ίδιο!

Μετά τον γάμο, ακολουθεί το φαγοπότι, και ο Προσκεκλημένος καταβροχθίζεται από το φίδι, από τον Σταυρό της Ατλαντίδας. Διότι ο Προσκεκλημένος ονομαζόταν Ιησούς Χριστός.

Οι υπηρέτες

Ήταν σε μια δεξίωση όπου συζητήσαμε γι' αυτά τα πράγματα, όταν κάποιος άφησε παρατημένη μια ταμπακιέρα. Έδειχνε κάπως παλιά και λιγάκι φθαρμένη, με δυσανάγνωστες, σχεδόν, επιγραφές. Την παρατήρησα. Είχε έναν χώρο για καπνοσύριγγες, μία από τις οποίες ήταν για να καπνιστεί όπιο. Σκεφτόμουν για πολύ ώρα αν μπορούσα να τη χρησιμοποιήσω, διότι μου φαινόταν ότι αυτά τα αντικείμενα ήταν αρκετά προσωπικά για να χρησιμοποιηθούν από έναν άγνωστο. Περπάτησα από τη μια πλευρά στην άλλη, για να συναντήσω έναν φίλο. Με είδε, και χωρίς να του πω τίποτα, μου είπε: «Ως συνήθως, προσπαθείς να εκμεταλλευθείς την εργασία άλλων. Πραγματικά, δεν ξέρεις τίποτα.»

Τα λόγια του ήταν αποκαλυπτικά. Τα κατανόησα όλα αμέσως. Και εγώ του απάντησα: «Βλέπω ότι είσαι ο Μελχιζεδέκ. Είναι αλήθεια, στερούμαι γνώσεων, μα τις κατέχεις εσύ και αυτό αρκεί. Και ούτε γνωρίζω να κάνω κάποια εργασία μέσου επιπέδου· παραμένω ανίδεος των ουσιωδών. Δεν έχω κάνει σπουδές διότι δεν μπορώ να τις διατηρήσω. Σε εκμεταλλεύομαι διότι εσύ είσαι αυτός που ανακατεύει τις ουσίες, που είσαι ο γνώστης. Χάρη σε σένα έχει υπάρξει Βασίλισσα του Σαβά. Μα θα πεθάνεις όταν σε πετάξω μέσα στη Χύτρα των ουσιών σου, των χημικών σου στοιχείων, διότι φοβάμαι, το παραδέχομαι, μην ανακαλύψει η Βασίλισσα του Σαβά πόσα πολλά γνωρίζεις και πόσο μικρός υπήρξα μπροστά σου.»

Μια ορχήστρα ξεκίνησε να παίζει μια παλιά μουσική, και ζήτησα από τον φίλο μου να μη φύγει για να την ακούσουμε μαζί. Του εξήγησα ότι κάτω από τον ρυθμό που ακούγαμε υπήρχε ένας άλλος, μυστικός, ο οποίος ήταν το χτύπημα τυμπάνων από χέρια νέγρων. Αν παρέμενε εδώ, όλα θα ολοκληρώνονταν, διότι στο ταχύ και ισχυρό χτύπημα της μουσικής, κάτι δημιουργούνταν. Δημιουργούνταν κάτι από εμάς τους δύο, περισσότερο ίσως από εκείνον παρά από εμένα, από τη στιγμή που ο γνώστης ήξερε πώς να ανακατέψει τις ουσίες. Ωστόσο, ο ευνοούμενος θα ήμουν εγώ, διότι η μουσική, αυτό το κάτι, και η Βασίλισσα του Σαβά, βρίσκονταν μέσα μου, μέσα στον εαυτό μου. Ένιωθα τώρα τη δημιουργία και τη γέννηση. Είδα επίσης χέρια, αναρίθμητα χέρια ανθρώπων. Στο παρασκήνιο, υπήρχαν ερυθρά χέρια, ενώ από την άλλη, κίτρινα μαζί με λευκά και μαύρα· διότι αυτά ήταν που χτυπούσαν τα τύμπανα.

Έπειτα, μας πλησίασε μια νεκρή γυναίκα η οποία ήθελε να μας προειδοποιήσει και να προφητεύσει. Όταν όμως φανέρωσε τα χέρια της, είδαμε ότι ήταν μια απατεώνισσα, διότι οι παλάμες της είχαν γραμμές. Και τα χέρια των νεκρών δεν έχουν.

Η αλήθεια είναι ότι σε αυτήν την εορτή κατάλαβα πολλά πράγματα. Κατάλαβα ποιοι ήταν οι υπηρέτες, αυτοί που χρησιμοποιούμε καθημερινά στις ζωές μας και οι οποίοι μας ενοχλούν, μερικές φορές, όπως τα σκοτεινά παιδιά της παραλίας του Μαντράς.

Ευχαρίστησα όλους τους υπηρέτες, χαιρετίζοντας με ένα νεύμα της κεφαλής μου τους άνδρες και τις γυναίκες, τα παιδιά και τα ζώα, που από την παιδική μου ηλικία με έχουν διαμορφώσει, στηρίζοντάς με, με τα χέρια τους όλων των χρωμάτων, προετοιμάζοντάς με για τον γάμο και τον θάνατο.

Μελχιζεδέκ

Ο Μελχιζεδέκ ήταν ο αρχιερέας του βασιλείου του Σολομώντα. Ο Μελχιζεδέκ ανακάτευε τις ουσίες, γνώριζε την αρχαία χημεία. Και ο Σολομώντας αγαπούσε τον Μελχιζεδέκ.

Οι δόξες λάμβαναν χώρα σε όλο το μήκος και πλάτος του αδιάβατου κλίματος. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι των πύργων, ούτε και του Ναού· ήταν μια κυματιστή έρημος, καυτή, δίχως καπνούς, που έφτανε μέχρι τον ορίζοντα.

Μα τον μήνα Μάιο, ο Μελχιζεδέκ κοίταξε ψηλά τον ουρανό, την έρημο, τον ορίζοντα, και είπε στον Σολομώντα: «Ποια είναι αυτή που έρχεται μέσα από την ερημιά, σαν μια στήλη καπνού, έχοντας αρωματιστεί με μύρο και λιβάνι;»

Έπειτα, ο Μελχιζεδέκ έδειξε με το χέρι του πέρα μακριά, στο σημείο όπου τα αρωματισμένα καραβάνια άφηναν πίσω τους τη σκόνη της Ατλαντίδας.

Ο Μελχιζεδέκ ήταν ο πρώτος που είδε τη Βασίλισσα του Σαβά, ο πρώτος που είπε τη φράση την οποία αργότερα ο Σολομώντας επανέλαβε στο *Άσμα των Ασμάτων*.

Ο Σολομώντας δεν έδωσε και πολύ σημασία. Ήταν εκείνον τον καιρό απορροφημένος στον εαυτό του, αποδίδοντας δικαιοσύνη στις μητέρες, απειλώντας ότι θα κόψει το παιδί στα δύο με ένα σπαθί.

Γι' αυτόν τον λόγο, ο Μελχιζεδέκ ήταν επίσης ο πρώτος ο οποίος υποδέχτηκε τη Βασίλισσα του Σαβά.

Έβαλε προσεκτικά τα σανδάλια του κι έριξε επάνω του τον καλύτερό του μανδύα. Ταξίδεψε ολόκληρη τη νύχτα στην ερημιά, ψάχνοντας να βρει τον επισκέπτη. Τη στιγμή που ο ήλιος κοκκίνιζε πάνω από την άμμο, πλησίασε κοντά στο βασιλικό καραβάνι, που προηγούνταν των άλλων. Ρώτησε το όνομα του επισκέπτη. Του είπαν ότι ήταν μια γυναίκα, η οποία είχε έλθει στο βασίλειο του Σολομώντα για να βρει τον σοφό Μελχιζεδέκ, εκείνον που γνώριζε τα μυστικά της αρχαίας χημείας και του παλιού ουρανού. Ήδη από τότε, σε εκείνους τους πολύ παλιούς καιρούς, γίνονταν συζητήσεις γεμάτες νοσταλγία για τους αρχαιότερους.

Και όντως, αυτό ίσχυε: η Βασίλισσα του Σαβά δεν πήγαινε στο βασίλειο του Σολομώντα για να συναντήσει τον ίδιο, μα τον Μελχιζεδέκ.

Λες και ήταν γραφτό, ο Μελχιζεδέκ ήταν ο πρώτος που την είδε, που την οραματίστηκε, βγαίνοντας έξω στην έρημο για να τη συναντήσει, αιώνες ψυχής προτού τη γνωρίσει ο Σολομώντας. Ο πρώτος διάλογος μεταξύ του Μελχιζεδέκ και της Βασίλισσας του Σαβά συνετελέσθη σε έναν λοφίσκο, πάνω στην άμμο, κατά την αυγή, στη μέση της διαδρομής από την Ουρ προς τον Σολομώντα.

Η Βασίλισσα ερχόταν επάνω σε μια μπλε καμήλα. Στο χέρι της βρισκόταν ένα κουλουριασμένο φίδι. Κοίταξε τα πυρετώδη μάτια του ανδρός, που ήταν σαν αναμμένα κάρβουνα, και του είπε: «Γιατί ήλθες τόσο γρήγορα; Δεν περίμενα να σε βρω στην έρημο, μα δίπλα στη χύτρα σου, που είναι τόσο γνωστή από τα αρχαία χρόνια, από την Ατλαντίδα, εκεί όπου ανακάτευες τις ουσίες…»

Ο Μελχιζεδέκ κοίταξε το βάθος αυτών των αβυσσαλέων ματιών, και αναγνώρισε τις σκιές μιας εξαφανισμένης ηπείρου, το αρχαίο δράμα που έλαβε χώρα στον Παράδεισο. Αναγνώρισε επίσης το φίδι, που ήταν κάποτε το φίδι του δέντρου του Παραδείσου.

«Το επιθυμούσα», είπε εκείνος, «και σε περίμενα… *Θα σε φέρω στη μυστική μου αίθουσα, εκεί όπου διατηρώ τον πιο εκλεκτό μου οίνο…* Θα δούμε τι θα κάνουμε με το φίδι… Εσύ, ετοιμάσου για την αίθουσα του Σολομώντα…»

Το τελευταίο το είπε λιγάκι μηχανικά, σχεδόν χωρίς σκέψη, διότι ο Μελχιζεδέκ ήταν πιστός στον Σολομώντα, παραδοσιακά πιστός, παραμένοντας στο όριο της οικειότητας.

Όταν η Βασίλισσα του Σαβά χαμήλωσε τα κουρασμένα της βλέφαρα, ο Μελχιζεδέκ μπόρεσε να δει το μέτωπό της, που ήταν ευρύ, όπως ο δίσκος της σελήνης.

* * *

Κι ενώ η Βασίλισσα του Σαβά ετοιμαζόταν στο σπίτι του Μελχιζεδέκ, έμεινε για πολύ ώρα μόνη. Μελετούσε, τριγυρνούσε αναζητώντας έναν τόρνο για τον εαυτό της, δίχως να την αντιληφθεί κανείς και δίχως να το μάθει ο Σολομώντας. Εκείνος ήταν απασχολημένος με τη δικαιοσύνη και με το κόψιμο του παιδιού στα δύο, με ένα σπαθί.

Ο Μελχιζεδέκ παρέμενε καθιστός δίπλα στη χύτρα του, ρίχνοντας μέσα σταγόνες αμάραντου, πράσινων λίθων, σμαραγδιών, υδραργύρου, μπλε ζαφειριού και φτερά παγονιού.

«Εδώ μέσα», είπε εκείνος, «θα γεννηθεί το Πτηνό του Παραδείσου· μαζί, θα γίνουμε μάρτυρες της γεννήσεώς του. Έχει δει πολύ λίγα αυτό το πτηνό. Η τελευταία φορά που υπήρξε ήταν στην Ατλαντίδα, στην πόλη του Άβαλον. Είναι ένα πτηνό που πέφτει σε έκσταση και ανοίγει τα φτερά του σαν τους πλανήτες· είναι πλήρες από μόνο του. Είναι ένα ανθρώπινο πτηνό. Θα πρέπει λοιπόν, πρώτα, να δημιουργήσουμε ένα πτηνό…»

Από τη χύτρα ανέδιδε η μυρωδιά του μύρου, του σανταλόξυλου, του γιασεμιού από την Ατλαντίδα. Η Βασίλισσα του Σαβά ενδιαφερόταν πολύ, διότι της άρεσαν από πάντα τα αρώματα· λέγεται μάλιστα ότι εκείνη ήταν που τα εφηύρε.

«Πιστεύεις, Μελχιζεδέκ, ότι μπορείς να παράγεις ένα άγνωστο άρωμα, με το οποίο θα γεμίσω το σώμα μου και με το οποίο θα τρελάνω τους πλανήτες, ένα με το οποίο θα νικήσω τον θάνατο και θα κερδίσω την αθανασία;»

«Αυτό το άρωμα θα είναι έτοιμο όταν αποφασίσεις να μπεις μέσα στη χύτρα, αφού πρώτα πετάξεις το φίδι που φοράς στο χέρι σου. Το πιο πιθανό είναι να σε ακολουθήσω μέσα εκεί, στη χύτρα. Πρώτα όμως, χρειαζόμαστε το πτηνό…»

Κι έτσι, η Βασίλισσα του Σαβά και ο Μελχιζεδέκ δημιούργησαν το Πτηνό του Παραδείσου.

Εκεί, στο πάτωμα του σπιτιού του Μελχιζεδέκ, στην πόλη του Σολομώντα, δίχως κανείς να το ξέρει, το Πτηνό του Παραδείσου ξεκίνησε τον χορό του.

Είναι γνωστός ως ο χορός του πτηνού. Ξεκίνησε πρώτα να κινείται σαν τρελό, σαν παραλογισμένο, από τη μία πλευρά στην άλλη, κουνώντας το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά. Ψάχνοντας, ψάχνοντας για κάτι χαμένο. Έπειτα, αυτό κινούνταν μπρος-πίσω, από τα πόδια της Βασίλισσας του Σαβά προς τα πόδια του Μελχιζεδέκ, και αντιστρόφως. Έτσι λοιπόν χόρευε, για μέρες, για βδομάδες, πάντοτε την ίδια ώρα, από την αυγή μέχρι το βράδυ. Είναι μόνο του. Νιώθει ότι είναι μόνο του. Ξαφνικά, πηδάει επάνω στο χείλος της χύτρας και συνεχίζει εκεί τον χορό του. Μα τώρα είναι ένας σταθερός χορός, καθώς μόνο τα φτερά του κινούνται. Αυτά, ξεδιπλώνονται και εγείρονται. Αυτό είναι κάτι απίστευτο, σαγηνευτικό. Είναι αντιληπτό ότι το πτηνό είναι τρελό, έχοντας μεταμορφωθεί σε άνθρωπο και σε κάτι παραπάνω από άνθρωπο. Είναι πλήρες, απόλυτο, ένας Θεός. Τα φτερά του γέμισαν το δωμάτιο, το σπίτι του Μελχιζεδέκ, το οποίο είναι ο ουρανός με τους πλανήτες του. Σε κάθε φτερό εκείνου του πτηνού υπάρχει ένα μάτι της

Βασίλισσας του Σαβά, ένα μάτι που κοιτάζει απευθείας έξω, την πόλη του Σολομώντα, τον Ναό του Σολομώντα.

Ο Σολομώντας έδειχνε να αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει, από τη στιγμή που διέκοψε το έργο της απονομής δικαιοσύνης, μένοντας με το σπαθί στον αέρα, παραδίδοντας το παιδί άθικτο στην πραγματική μητέρα και όχι χωρισμένο στα δύο. Είχε απονείμει δικαιοσύνη χωρίς ο ίδιος να το ξέρει.

Το πτηνό εξανεμίστηκε· ήταν ανύπαρκτο. Ήταν το Πτηνό του Παραδείσου.

Ο Μελχιζεδέκ, κρατώντας το κεφάλι του, είπε: «Μπορούμε να προχωρήσουμε μέχρι εδώ. Το να συνεχίσουμε είναι επικίνδυνο. Όπως είναι επίσης επικίνδυνο το να μην συνεχίσουμε. Διότι αυτό είναι το δράμα της ιστορίας που συμβαίνει μία, μόνο, φορά σε ολόκληρη την αιωνιότητα. Όλα είναι συμβολικά. Από τώρα και στο εξής, θα πρέπει να βαδίσουμε μέσα σε γνωστές εικόνες, επαναλαμβανόμενες, από την Ατλαντίδα· αυτές είναι οι εικόνες της αγάπης που δεν είναι αγάπη. Δυστυχώς, έχουμε έναν περιορισμένο αριθμό συμβόλων. Οι χειρονομίες είναι οι ίδιες, μα το νόημα είναι διαφορετικό… Βασίλισσα του Σαβά, είσαι έτοιμη; Μου μιλούσες για ένα άρωμα… Εκεί δημιουργήθηκε.»

«Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε εκείνη.

«Γδύσου και μπες στη χύτρα μαζί μου, κόχλασε μαζί μου. Τα φτερά του πτηνού βρίσκονται ήδη εκεί μέσα. Το φίδι θα διεισδύσει μέσα στο αιδοίο σου και θα εξέλθει από τα μάτια σου… Το άρωμα θα είναι και για τους δυο μας…»

«Ήλθα», είπε εκείνη, «περιπλανώμενη, από την Ατλαντίδα… Μα μπορούμε να το κάνουμε αυτό χωρίς αγάπη;»

Ο Μελχιζεδέκ συνοφρυώθηκε και μια σφοδρή θλίψη αντικατοπτρίστηκε στα μάτια του.

«Θα μας περιμένει μόνο η καταστροφή εάν σταματήσουμε, μια νέα βύθιση της Ατλαντίδας από ένα κύμα τρόμου… Μια τέτοια ευκαιρία παρουσιάζεται μία φορά στα εκατομμύρια χρόνια, μία μόνο φορά… Γνωρίζεις καλά τον πόνο της ερήμου, της ατελεύτητης αναζήτησης, της ακόρεστης λαχτάρας, το μαρτύριο της αιώνιας επιστροφής… Η χύτρα είναι έτοιμη, καίει και κοχλάζει, ενώ τα φτερά του Πτηνού του Παραδείσου προσμένουν το φίδι…»

Η Βασίλισσα του Σαβά κείτονταν διστακτική επάνω στο χείλος της ζεματιστής χύτρας, διστακτική, διότι δεν ένιωθε αγάπη για τον Μελχιζεδέκ. Θαύμαζε τον χορό του πτηνού, μα ένιωθε επίσης μια απροσδιόριστη

αποστροφή. Ήταν μια γκρίζα, βαριά στιγμή για εκείνη. Γνώριζε ότι αν έμπαινε μέσα στη χύτρα, τα αιώνια βάσανα της θα τελείωναν, οι περιπλανήσεις της στους κόσμους, στις ερήμους της δημιουργίας. Μα ήθελε να δώσει τέλος σε αυτό το μαρτύριο; Παρά την απροσδιόριστη ηλικία της ψυχής της, δεν ένιωθε ακόμα η ίδια την ακατανίκητη αναπήδηση της νιότης, σαν ελαφάκι, στο κέντρο της καρδιάς της; Κι ακόμη περισσότερο, εκείνη δεν είχε έλθει γι' αυτό, μόνο γι' αυτό, διασχίζοντας την έρημο, ερχόμενη από το θρυλικό βασίλειο της Ουρ; Εντούτοις, η Βασίλισσα του Σαβά παρέμενε διστακτική, μπροστά στο ίδιο το τέλος του μυστηρίου, που άλλωστε εκείνη επιθυμούσε, μαζί με τον σοφό Μελχιζεδέκ. Εν τέλει, με μια αργή κίνηση άφησε τα χέρια της ελεύθερα, και μαζί με αυτά, έπεσαν τα πέπλα της.

Εδώ στέκει λοιπόν το σώμα της Βασίλισσας του Σαβά. Τα αρωματισμένα της μαλλιά αναδεικνύουν το αχανές μέτωπό της που είναι σαν τη σφαίρα της σελήνης. Ο λεπτοκαμωμένος λαιμός της γέρνει ελάχιστα προς τη πλευρά του φιδιού. Τα μάτια της είναι πλατιά, βαθυστόχαστα, προσπαθούν να αντιληφθούν τα πάντα, την κάθε στιγμή που περνάει. Τα χείλη της είναι ανοιχτά κι έχουν τη γεύση μελιού και γάλατος. Οι ώμοι και τα χέρια της είναι ελεύθερα. Τα μικρά της στήθη, *σαν δίδυμα ελαφάκια που βόσκουν…* Η κοιλιακή της χώρα, πολύ απαλή. Τα πόδια της, μακριά, σαν τους δρόμους της Ουρ. Το αιδοίο της, σαν το σκοτεινό λουλούδι της θάλασσας που βύθισε την Ατλαντίδα. Τα κάτω άκρα της, καλυμμένα με άμμο μέχρι τους αστραγάλους. Τα χέρια της, τα λεπτά της δάχτυλα, ο τόπος όπου τρέμει η τρέλα του Θεού. Είναι αυτά με τα οποία έχει γραπώσει μάρμαρα, απολιθωμένες πέτρες, για αιώνες, για εποχές, ξεπερνώντας τον φόβο.

Ο Μελχιζεδέκ ίσιωσε το κορμί του, άφησε καταγής τον μανδύα του, άρπαξε ένα ραβδί (ίσως το ραβδί του Ααρών) και πήγε να την ακουμπήσει. Εκείνη μεταμόρφωσε το φίδι της σε ένα άλλο ραβδί, μα κανένα τους δεν έβγαζε λουλούδια.

Ο Μελχιζεδέκ είπε: «Πρέπει να ενώσουμε τα στήθη μας…»

Μα τότε ένα σύννεφο καπνού εγέρθηκε από τη χύτρα και κάλυψε το σώμα της Βασίλισσας του Σαβά, κάνοντάς το για μια στιγμή αόρατο στον Μελχιζεδέκ. Ήταν κάτι απροσδόκητο, ίσως έφταιγε κάποια ουσία, κακώς αναμεμειγμένη λόγω της έλλειψης αγάπης. Και το Πτηνό του Παραδείσου, που δεν ήταν νεκρό, που περίμενε στο δάπεδο του σπιτιού του Μελχιζεδέκ, πέταξε και πήγε να τραγουδήσει στον Ναό του Σολομώντα. Το πτηνό ανήγγειλε στην πόλη την είδηση της επίσκεψης της Βασίλισσας του Σαβά, προδίδοντας τον Μελχιζεδέκ. Κατά την αυγή, εκείνο πέταξε μέσα από το

παράθυρο του δωματίου του Σολομώντα, μεταφέροντας το άρωμα της Ατλαντίδας και ανακοινώνοντας ότι ο Μελχιζεδέκ προετοίμαζε τη Βασίλισσα του Σαβά στο δωμάτιό του.

Ο Σολομώντας κρέμασε το σπαθί της δικαιοσύνης, φόρεσε τα σανδάλια του, έβαλε την καλύτερή του κάπα και ατένισε την αρχαία αυγή από το παράθυρό του. Ένιωσε το πτηνό να τιτιβίζει στο στήθος του, το Πτηνό του Παραδείσου, κι επίσης το δέντρο του Παραδείσου μέσα στην ψυχή του· το δέντρο μαζί με το φίδι.

Προτού πάει στο σπίτι του Μελχιζεδέκ, ο Σολομώντας θέλησε να βεβαιωθεί και πήγε πρώτα στον σοφό γέροντα της πόλης, ο οποίος ήταν κάποτε ο Διδάσκαλος του Μελχιζεδέκ.

Ο Διδάσκαλος καθόταν δίπλα σε μια Σφίγγα. Μιλούσε στον εαυτό του: «Αυτός είναι ο τόπος», είπε, «όπου βυθίστηκε ο άλλος κόσμος. Αυτό είναι το σημάδι. Εδώ θα γεννηθεί, επίσης, η νέα γη. Τα σημάδια έχουν εμφανιστεί, μα όχι κατανοηθεί. Μόνο οι τρελοί τα αντιλαμβάνονται. Μόνο εκείνοι οι οποίοι αγαπούν…»

«Διδάσκαλε», ξεκίνησε ο Σολομώντας, «θέλω να μάθω αν είναι πιθανό να βυθιστεί κάτω από τα ζεματιστά νερά ένας κόσμος ή ένα σώμα που δεν έχει αγάπη, είτε αυτό είναι το σώμα μιας βασίλισσας είτε το σώμα μιας σκλάβας…»

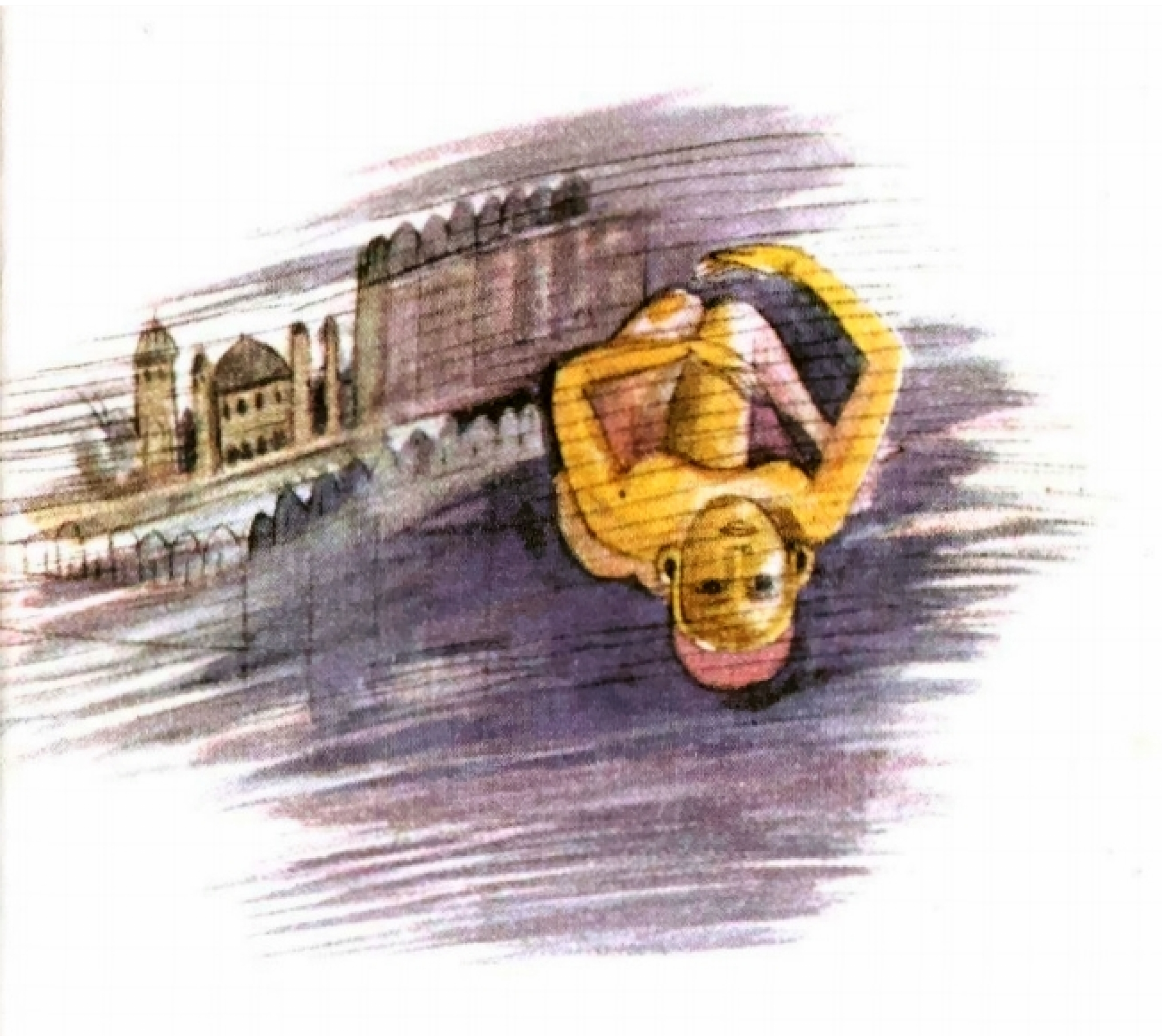
«Μιλάς σωστά», είπε ο Διδάσκαλος, «ο βασιλιάς είναι πάντα ένας σκλάβος…»

«Σκλάβος της δικαιοσύνης…»

«Ξέχασε τη δικαιοσύνη και θα είσαι, όντως, βασιλιάς. Όταν αγαπάει κανείς, ξεχνάει τη δικαιοσύνη. Όταν αγαπάει κανείς, χάνει τον εαυτό του… Όταν αγαπάει κανείς, λιώνει μέσα στην πύρινη χύτρα του Μελχιζεδέκ, ανεγείροντας το Βασίλειο, βυθίζοντας την Ατλαντίδα… Εγώ δίδαξα τον Μελχιζεδέκ, εγώ έχτισα τη Σφίγγα.»

«Εσύ δεν αγάπησες, Διδάσκαλε;»

«Θα απαντήσω σαν τη Σφίγγα… Το έκανα έξω από τα όρια της δικαιοσύνης, το έκανα με τον αριθμό τρία, με εκείνον τον αριθμό που είναι πέρα από το δύο, διότι στο δύο δεν υπάρχει ανάπαυση, δεν υπάρχει ξεκούραση δίχως δόλο· το έκανα με την υφή και την ουσία του τρία, που δραπετεύει, που έρχεται κοντά κι επιστρέφει μόνο για να εξαφανιστεί ξανά. Διότι δεν υπάρχει για την ανάπαυση, μα για τον πόνο, για την απόσταση… Έρχεται και φεύγει… Μα όταν φύγει, θα είναι μαζί σου για πάντα… Είναι

κάτι υπεράνω της δικαιοσύνης, κάτι πιο κοντά στο έγκλημα και στον θάνατο… Κόβοντας το παιδί με το σπαθί, ικανοποιείς την κάλπικη μητέρα, η οποία είναι η αληθινή, από τη στιγμή που το επιθυμεί περισσότερο… Όταν πιστεύεις ότι έχεις απονείμει τη δικαιοσύνη, δεν το έχεις κάνει… Όταν κάνεις κάτι άδικο, είσαι με τον Θεό, διότι είσαι στοργικός…»

«Διδάσκαλε», αποκρίθηκε ο Σολομώντας, «πρέπει να μείνω στην ιστορία ως ένας δίκαιος βασιλιάς!»

«Αγάπησε… Σκότωσε τον Μελχιζεδέκ!»

«Αυτό είναι αυτοκτονία…! Ο Μελχιζεδέκ είναι ο αδερφός μου, ο σοφός του βασιλείου μου, ο Μελχιζεδέκ είμαι εγώ ο ίδιος…»

«Πρέπει να έχεις το κουράγιο να πεθάνεις… Όλα είναι ένα. Κοίταξε αυτήν τη Σφίγγα· είναι ψάρι, είναι πτηνό, είναι ζώο, είναι άνθρωπος… Εγώ είμαι εσύ… Εσύ είσαι η Βασίλισσα του Σαβά… Αγάπησε τον εαυτό σου… Αγάπησε τη Βασίλισσα του Σαβά λες και είναι ο εαυτός σου, σκότωσε τον Μελχιζεδέκ λες και είναι ο εαυτός σου… Από τον πυθμένα των αιώνιων υδάτων, που καταστρέφουν τους κόσμους, θα επιστρέψεις σαν ψάρι, σαν πτηνό, σαν σκλάβος, σαν βασιλιάς, σαν βασίλισσα… Ο Μελχιζεδέκ έχει ήδη πεθάνει… Από τις στάχτες του εγείρεται το *Άσμα των Ασμάτων…* Ανήκει σε εκείνον, μα η ιστορία θα το αποδώσει σε σένα…»

Ο Σολομώντας άφησε τον Διδάσκαλο. Κατευθύνθηκε αποκαρδιωμένος προς την οικία του Μελχιζεδέκ. Στηριζόταν επάνω σε ένα σκαλιστό μπαστούνι, που έμοιαζε με φίδι.

Εισήλθε απροειδοποίητα. Ο Σολομώντας γνώριζε καλά το σπίτι του Μελχιζεδέκ, καθώς πήγαινε συχνά εκεί για να παρακολουθήσει την ανάμειξη των ουσιών. Ξόδευε πολλές ώρες εκεί, θαυμάζοντας την επιστήμη του, την αρχαία χημεία του, τις πράσινες πέτρες που έβγαιναν από τη χύτρα.

Τη στιγμή που ο Σολομώντας άνοιγε τη θύρα της μυστικής αίθουσας, ο Μελχιζεδέκ ακουμπούσε επάνω στο χείλος της πύρινης χύτρας. Προσπαθούσε να ανακαλύψει την περίεργη ουσία που είχε διαστρέψει την ανάμειξη και είχε παράγει αυτό το σύννεφο που είχε καλύψει ακόμα και το σώμα της Βασίλισσας του Σαβά. Ήταν εύκολο για τον Σολομώντα να τον ρίξει μέσα στη χύτρα. Ήταν πλέον ολοφάνερο: ο Μελχιζεδέκ βυθίστηκε. Η φυσική του πτώση μέσα στη χύτρα ήταν ένα καθαρά προκαθορισμένο, συμβολικό γεγονός. Ο ίδιος ο Μελχιζεδέκ το περίμενε σαν τη μοναδική πιθανότητα για την αιωνιότητά του. Στην πραγματικότητα, ο Μελχιζεδέκ βρισκόταν ήδη μέσα στη χύτρα. Κι ενώ έπεφτε εκεί μέσα έκλαιγε με λυγμούς,

διότι αγαπούσε τον Σολομώντα. Ο στιγμιαίος θάνατός του άνοιξε τον δρόμο για τον αριθμό τρία. Από τον πυθμένα του ζεματιστού νερού αναδύθηκε το *Άσμα των Ασμάτων.*

Το σύννεφο που κάλυψε το πανέμορφο σώμα της Βασίλισσα του Σαβά, οπισθοχώρησε. Κι εκείνη, έδωσε στον Βασιλιά το πρώτο του δώρο, μια χρυσή κάπα από την πόλη της Ουρ. Εκείνος της έδωσε ένα σκαλιστό μπαστούνι που έμοιαζε με φίδι. Το ραβδί του Ααρών. Ένα λουλούδι βλάστησε στην άκρη του. Ένα γιασεμί από την Ατλαντίδα.

Έπαιξε το ραβδί λες και ήταν αυλός, και μαζί τραγούδησαν το *Άσμα των Ασμάτων.*

Στα γόνατά του, φιλώντας τα μακριά της πόδια που ήταν σαν τους δρόμους της Ουρ, ο Βασιλιάς είπε: «Δεν είμαι σοφός σαν τον Μελχιζεδέκ, δεν είμαι τίποτα κι ούτε ξέρω πώς να αναμειγνύω τις ουσίες. Ξέρω μόνο να απαγγέλω τραγουδιστά το *Άσμα των Ασμάτων…* Μα νιώθω ότι αυτό το Άσμα δεν ανήκει σε μένα…»

«Τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αναγκαίο… Επέτρεψε μόνο να αναπτυχθεί μέσα σου το μπλε πτηνό, εκείνο το ίδιο που πέταξε τιτιβίζοντας στο παράθυρό σου… Εκεί, εκεί πέρα μακριά, και το οποίο έστειλα εγώ…»

«Μα το *Άσμα των Ασμάτων* δεν είναι δικό μου…»

«Δικό σου είναι… *Βασιλιά μου, οδήγησέ με στη μυστική σου αίθουσα και άσε με να πιώ εκεί τον πιο εκλεκτό σου οίνο…* Είπε σε εμένα ο Μελχιζεδέκ… Μα εσύ και αυτός είστε ένα.»

«Πιστεύεις, Βασίλισσά μου, ότι ο Μελχιζεδέκ μπορεί να είναι ο Σολομώντας; Πιστεύεις πραγματικά ότι ο Μελχιζεδέκ ήταν ο ίδιος με εμένα, τον Σολομώντα; Αν δεν ισχύει αυτό, τότε η ιστορία του Σολομώντα και της Σαβά θα ήταν μια τραγωδία, διότι όλα θα ήταν πολύ διαφορετικά αν η Βασίλισσα του Σαβά, υπακούοντας στα αρχαία σύμβολα, στις παραισθησιακές εικόνες της αγάπης δίχως αγάπη του Μελχιζεδέκ, έριχνε την ουσία και μορφή της μέσα στο λουτρό από αμάραντο, στο ύδωρ της Ατλαντίδας, σταματώντας έτσι την καμπή της δημιουργίας και τον ρου του ποταμιού της ιστορίας, φιμώνοντας την αιώνια επιστροφή, προκαλώντας την υπερεκχείλιση των μορφών και τη γαλήνη στο κάτω τμήμα των τάφων τους… Μα τι δράμα, τι τραγωδία, να έχω σκοτώσει τον σοφό μου αδερφό, να έχω καταστρέψει τον Μελχιζεδέκ, να έχω αποτρέψει μία πιθανότητα μοναδική σε χίλια χρόνια, να έχω διακόψει τον αληθινό θρύλο της Βασίλισσας του Σαβά, αν εγώ και ο Μελχιζεδέκ δεν είμαστε το ίδιο, αν δεν είμαι κι εγώ σοφός, αν εγώ δεν γνωρίζω τίποτα άλλο εκτός από το να

απαγγέλω το *Άσμα των Ασμάτων*, το οποίο στην τελική, νιώθω ότι ανήκει στον Μελχιζεδέκ…! Αχ, αγαπημένη μου Βασίλισσα, δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να μπούμε μέσα σε αυτήν την ζεματιστή χύτρα και να ενωθούμε εκεί με τον Μελχιζεδέκ, να δώσουμε ύπαρξη στον αριθμό τρία και να είμαστε σοφοί με αγάπη, ενώνοντας την αγάπη με την σοφία…! *Αχ, αγαπημένη μου, περιστέρι μου, γυναίκα μου, έλα…*»

Και από την χύτρα που κόχλαζε, εκεί όπου συγχωνεύτηκαν οι μορφές τους, όπως στο κέντρο του Ωκεανού, όπως στο κύμα που βύθισε την Ατλαντίδα, αναδύθηκε ένας ύμνος, ένα απαλό άσμα, σαν το βέλασμα ενός αμνού που θυσιάζεται.

Διότι αυτό είναι το *Άσμα των Ασμάτων*: το βέλασμα ενός αμνού που θυσιάζεται στην καιόμενη πυρά.

Ο αμνός

Όπως έχει αναφερθεί και αλλού, ο σκύλος μου στους πάγους της Ανταρκτικής δεν ήταν ένας σκύλος των χιονιών. Ήταν ένα τσοπανόσκυλο. Ήταν ξένο στους πάγους, κι έτσι, πέθανε εκεί. Μα ο σκύλος πρόσεχε τα πρόβατα, τα προστάτευε από τους καλούς και κακούς κλέφτες.

Όταν πέθανε ο σκύλος, δεν υπήρχε κανένας για να φροντίσει τον αμνό. Μόνο όταν ο σκύλος αναστηθεί ξανά, ο αμνός θα μπορέσει να αναπτυχθεί εκ νέου, με ασφάλεια, ώστε να προετοιμαστεί για τη θυσία.

Αυτό μπορεί να φαίνεται περίεργο, μα είναι η αλήθεια. Κανείς δεν μπορεί να σκοτώσει έναν σκύλο χωρίς να σκοτώσει, επίσης, τον αμνό. Επιπροσθέτως, αυτό δεν είναι δύσκολο να κατανοηθεί, διότι ο σκύλος και ο αμνός μοιάζουν πολύ· τουλάχιστον ο σκύλος μου, που είχε απαλή και σγουρή γούνα, εκεί, στους πάγους της Ανταρκτικής.

Θα προσπαθήσω να το εξηγήσω λίγο περισσότερο. Δεν τίθεται θέμα θυσίας του σκύλου, διότι αυτό δεν είναι αναγκαίο. Αρκεί η θυσία του αμνού. Ο αμνός μεταβάλλεται από τον σκύλο. Και είναι σχεδόν ίδιος με αυτόν, αν και υπάρχει μια διαφορά. Ο αμνός είναι ο σκύλος που έχει μάθει να χορεύει, ο αμνός είναι ο σκύλος που τραγουδάει το *Άσμα των Ασμάτων*. Το γάβγισμα και το ουρλιαχτό έχουν μετατραπεί σε απαλό και ήρεμο βέλασμα. Όλη αυτή είναι μια φυσική, και επιπλέον, μαγική διαδικασία, όπως είναι η ανάπτυξη ενός λουλουδιού στην καιόμενο βάτο, και συμβαίνει μόνο μία φορά σε εκατομμύρια χρόνια.

Ο σκύλος βρίσκεται στη ρίζα της παιδικής μας ηλικίας, στη βάση του ξύλινου σταυρού, εκεί όπου κοιμούνται τα ένστικτα, εκεί όπου αναπαύονται τα όνειρα, οι αναμνήσεις, τα φαντάσματα· ο αμνός, από την άλλη, αναπτύσσεται στις εγκάρσιες δοκούς και μεταφέρεται προς τα άνω, προς την αιώνια ζωή, προς την αιώνια αγάπη, στα χέρια της Βασίλισσας του Σαβά.

Αν δεν ήταν έτσι τα πράγματα, όλα θα κατέληγαν στην καταστροφή. Η μεγάλη μητέρα έχει μάτια με το χρώμα της αβύσσου και η αγάπη της είναι σαν το στομάχι τη νύχτα. Εκείνη είναι που καταβροχθίζει τον σκύλο και τον άνδρα, εκείνη τρώει τον Θεό, τον ίδιο της τον υιό. Η αντίσταση είναι ανώφελη. Είναι πιθανή μόνο η αντικατάσταση του θύματος, και αντί για τον σκύλο και τον άνδρα, να τοποθετηθεί ο αμνός.

Έτσι σώζονται ο άνδρας και ο σκύλος, ο Θεός όμως;

Εκεί, με την κατακουρελιασμένη γούνα του, κρεμασμένος στη δοκό, βρίσκεται ο αμνός. Το δέρμα του είναι αγνό, μα σχισμένο. Κατά την ιστορία, το σώμα του καταβροχθίστηκε μέσα σε μια νύχτα. Και συνεχίζει να καταβροχθίζεται αιωνίως. Μα δεν πεθαίνει, διότι το δέρμα, όντας χρυσό, σαν το Χρυσόμαλλο Δέρας, σώζεται από τον Σταυρό.

Το παιδί σώθηκε από την καιόμενο βάτο· δεν καταβροχθίστηκε, δεν θυσιάστηκε. Διότι τη θέση του την πήρε ο αμνός. Ο σκύλος, που ήταν φίλος του παιδιού, το οποίο γνώριζε από τη παιδική του ηλικία και που είναι επίσης φίλος του ανθρώπου, εξαφανίστηκε μέσα στον αμνό. Και καθώς ο αμνός αναπτύσσεται, ο σκύλος γερνάει στο πλάι του.

Το κρέας του αμνού θα είναι η αιώνια τροφή που θα χορταίνει την πείνα της Μητέρας. Διότι έχει δημιουργηθεί μέσα στη χύτρα του Μελχιζεδέκ με τη σοφία της Ατλαντίδας, έχει λικνιστεί στα χέρια της Βασίλισσας του Σαβά, έχει αγαπηθεί και υμνηθεί από τον Σολομώντα.

Ο αμνός είναι ο Υιός του Ανδρός. Είναι το λουλούδι που αναπτύσσεται στην Όαση του πάγου. Το μοναχικό λουλούδι, μοναδικό, το φλογερό κρίνο επάνω στον Σταυρό.

Το Πτηνό του Παραδείσου

Δεν έχουμε δώσει αρκετή σημασία σε αυτό το πτηνό, το οποίο είναι σημαντικό, δεδομένου ότι βρίσκεται πέρα από τη Μητέρα, έχοντας βγει έξω από την εμβέλειά της.

Αναδύθηκε από το ζεματιστό λουτρό, μαζί με το *Άσμα των Ασμάτων*, και μπορεί να κινηθεί προς την επιφάνεια ή τον πυθμένα του. Είναι ακόμη πιθανό να μην έχει καμία σχέση με όλα αυτά, όντας πολύ αρχαιότερο από τον άνδρα.

Ο χορός του είναι η πιο σοβαρή προσπάθεια, καθώς βοήθησε στο να ανθίσει το λουλούδι του κόσμου, το γεννητικό όργανο της δημιουργίας, σχηματίζοντας τη μορφή, τις μορφές.

Θα προσπαθήσουμε, τώρα, να παρατηρήσουμε με μεγαλύτερη αφοσίωση τον χορό, εντοπίζοντας κάποιες λεπτομέρειες που σίγουρα μας έχουν διαφύγει.

Κατά την αυγή, το δάσος είναι γεμάτο σκιές, όνειρα. Με τις πρώτες αχτίδες του ήλιου, το πτηνό καταφθάνει και κάθεται επάνω σε ένα κλαδί. Χαμηλώνει το μικρό του κεφάλι και κολάπτει το κλαδί με το ράμφος του. Τα μάτια του είναι καλυμμένα με ένα παχύ στρώμα υγρού. Αυτό το στρώμα υγρού δεν διαρκεί πολύ, και τότε, το πτηνό σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει πέρα-δώθε.

Δείχνει να αισθάνεται κάτι, να φοβάται. Προαισθάνεται ένα μοιραίο γεγονός, σαν μια επίθεση. Και το πτηνό δεν το επιθυμεί αυτό. Κουνάει το μικρό του κεφάλι προς τα εμπρός και κοιτάζει τώρα τον ήλιο με τα πτηνόμορφα μάτια του, ζητώντας να αποφύγει αυτό που θα συμβεί, αυτό που κανείς δεν μπορεί να αποφύγει καθ’ ολοκληρίαν, διότι είναι κάτι που είναι επεξεργασμένο στον πυρήνα των κυττάρων του, στη ρίζα, στη ζέστη και στο κρύο, από τότε που ήταν μικρό. Είναι κάτι που έχει επιδιωχθεί από το ίδιο το πτηνό. Ωστόσο, με τον τρόμο του, με τον μικροσκοπικό του εγκέφαλο, το πτηνό ζητά να αποφύγει, αν είναι μπορετό, αυτή τη δυσάρεστη θέση: «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από εμένα αυτό το ποτήρι.»

Από την αρχή της υπάρξεώς του, το πτηνό έχει περισσότερη επαφή με τον Πατέρα παρά με τη Μητέρα. Αυτό ισχύει και με κάποια άλλα πτηνά, μα

και με άλλα ζώα, όπως επίσης και με τον σκύλο μου εκεί στους πάγους της Ανταρκτικής.

Ο ήλιος ανέτειλε λίγο περισσότερο, το πράσινο του δάσους υγράνθηκε με το χρυσό του φως. Το πτηνό κατέβηκε από το κλαδί, και πετούσε, τώρα, σε κύκλους. Από το έδαφος ανήλθε ένας ατμός ο οποίος λόγω του ότι είχε ήδη αρχίσει να κάνει ζέστη, διαλύθηκε στον αέρα. Το πτηνό χάρασσε τετράγωνα, μέσα στο εσωτερικό ενός κύκλου. Η επίκλησή του δεν έχει εισακουστεί, και γι' αυτόν τον λόγο, δεν μπορεί να σταματήσει. Από ένα σημείο και μετά, δείχνει να σέρνει τον εαυτό του· τα μικρά του μάτια είναι ορθάνοιχτα και ατενίζουν με εμμονή τους κύκλους, τα σημάδια που έχει σχεδιάσει. Μοιάζουν έξυπνα, αν και τρομακτικά. Θέλει να καταλάβει λίγα από όλα αυτά, επιθυμεί να κατανοήσει τον λόγο για τον οποίο θέλει να σταματήσει, όταν στην πραγματικότητα δεν θέλει. Για ποιόν λόγο ζητά κάτι που δεν είναι εφικτό; Για ποιόν λόγο εκτυλίσσεται αυτή η κωμωδία, αυτή η επιθυμία να εξαπατήσει, αυτή η προσεγμένη ανησυχία ακόμη και για μικρές λεπτομέρειες, οι οποίες έχουν πάψει να είναι σημαντικές εδώ και πάρα πολύ καιρό; Φτερά που αποσπώνται, φύλλα που πέφτουν, υδάτινες σταγόνες κατά τη διάρκεια της νύχτας. Νιώθει ότι αυτή η δύναμη αρχίζει να υπερισχύει, ότι σύντομα θα αρχίσουν οι μυϊκές συσπάσεις και ότι θα βγει υγρός αφρός από το στόμα του. Λόγω του τρόμου, τα μάτια του είναι τώρα ορθάνοιχτα. Συλλογίζεται τον Πατέρα.

Ξαφνικά, ακούγεται ο ήχος φτερουγισμάτων, και δύο θηλυκά πτηνά πλησιάζουν το ξέφωτο του δάσους. Αρχικά, παρατηρούν με περιέργεια, κι έπειτα με κατάπληξη, τον χορό του Πτηνού του Παραδείσου. Είναι αμφότερα θηλυκά, του είδους του, και τον γνώρισαν μόλις χθες· πέταξαν, έφαγαν, αγαπήθηκαν και κοιμήθηκαν μαζί. Το Πτηνό του Παραδείσου τιτίβισε και χόρεψε, για χάρη τους, τα βήματα ενός άλλου χορού. Μα αυτό είχε ως αποτέλεσμα το πτηνό να είναι σήμερα άγνωστο στα θηλυκά πτηνά, ακατανόητο. Το πτηνό είναι τώρα μόνο του, νιώθει ότι τον αγνοούν, ότι τον έχουν ξεχάσει για πάντα. Μα είχε βρεθεί ποτέ πραγματικά μαζί με τα θηλυκά; Δεν ήταν έτσι πάντοτε; Μήπως δεν το γνωρίζουν αυτό οι μητέρες; Ή μήπως προτιμούν, εθελουσίως, να το αγνοούν; Αυτές έχουν τώρα σταματήσει εκεί, βαθιά πληγωμένες, με φθαρμένα σπλάχνα, έχοντας παραιτηθεί, όντας ξένες και «άγιες».

Το πτηνό, ωστόσο, δεν έχει καν δει τα θηλυκά να πλησιάζουν. Βρίσκεται σε έκσταση, σε ένα ερμητικό όνειρο. Χορεύει, χορεύει τόσο πολύ, που κατά το ηλιοβασίλεμα, ανοίγει μια πληγή στο πλευρό του. Από την πληγή ρέει

αίμα. Τα θηλυκά, αποκαρδιωμένα, σταματούν την αιμορραγία με τα ράμφη τους.

Η σκηνή είναι αρχαία, επαναλαμβανόμενη ανά τους αιώνες. Οι μητέρες καταλαβαίνουν ότι πρέπει να κάνουν κάτι ώστε να μη διαχωριστούν ολοσχερώς από τον θρίαμβο του Πατέρα.

Η νύχτα επέστρεψε ξανά στο δάσος. Τα μάτια των κουκουβαγιών ήταν ανοιχτά, ενώ τα σπουδαία αστέρια είχαν κάνει την εμφάνισή τους. Σταγόνες νερού έπεφταν επάνω στη βλάστηση. Και κάπως έτσι ξεκινούσε μια νέα ημέρα. Το Πτηνό του Παραδείσου παραμένει πάντοτε εκεί. (Χορεύει και στο φως και στο σκοτάδι). Οι μητέρες, τα θηλυκά πτηνά, τον παρατηρούν ξανά. Αν και αντίθετα με τη θέλησή τους, έχουν εστιάσει σε εκείνον, είναι απομακρυσμένες, ξεκάθαρες, τρομερές, χωρίς να χάσουν ούτε μία λεπτομέρεια.

Εκείνη τη νύχτα το πτηνό ζήτησε νερό, νερό της νύχτας· μα κανείς δεν του δίνει. Στα χέρια του υπάρχουν δύο ανοιχτές πληγές.

Ο χορός του Πτηνού του Παραδείσου συνεχίζεται για μέρες, σε απόλυτη έκσταση, σε απόλυτη διάλειψη. Τα μάτια του είναι κλειστά εις ό,τι αφορά το εξωτερικό περιβάλλον. Κοιτούν μέσα. Το πτηνό είναι βέβαιο ότι θα δει κάτι εκεί. Μα το τι θα συμβεί, δεν θα το δει κανείς, διότι τώρα, ακόμα και τα θηλυκά έχουν φύγει, λες και έχουν υπακούσει σε κάποιο ξόρκι. Δεν είναι γνωστό το πού έχουν πάει. Είναι πιθανό να έχουν εισέλθει μέσα στην πληγή που έχει στο πλευρό του, διότι η πληγή είναι αρχαία και απλά έχει ξανανοίξει. Τα θηλυκά έχουν φύγει από την αρχή της νύχτας και θα πρέπει να φανούν κατά το ξεκίνημα της Ημέρας.

Αν όντως τα θηλυκά βρίσκονται μέσα, τότε το πτηνό δεν επιθυμεί να καταληφθεί από εκείνα, μα από τον Πατέρα.

Μα το πιο πιθανό είναι αυτά να έχουν αποσυρθεί στο βάθος του δάσους, στη σκοτεινή περιοχή, περιμένοντας και περιμένοντας. Η αγάπη της Μητέρας έχει αιώνια υπομονή. Τα θηλυκά του Πτηνού του Παραδείσου, οι αποκαρδιωμένες μητέρες, πιστεύουν ότι το πτηνό έχει τρελαθεί και ότι σε λίγο θα πεθάνει. Έπειτα, θα επιστρέψουν στο δάσος για να καθαρίσουν το τοπίο, να τσιμπολογήσουν τα φτερά του, να φάνε τη σάρκα του. Διότι η αγάπη είναι πείνα, μια επιθυμία να συγχωνευθεί η ουσία. Η Μητέρα είναι το στομάχι της νύχτας.

Το Πτηνό του Παραδείσου έκανε ένα μεγάλο σάλτο και προσγειώθηκε, πάλι, επάνω στο υψηλότερο κλαδί. Τρέμοντας με απαίσιο τρόπο, σήκωσε το κεφάλι του προς τον ήλιο. Στο σώμα του συνετελέσθη ένα θαύμα. Από τη

μικρή, στραπατσαρισμένη του μορφή, έκανε την εμφάνισή του ένας σωρός από μικρά φτερά. Εγέρθηκε ένα βουνό φτερών που κανείς δεν γνωρίζει τι είναι. Είναι χρυσά φτερά κι έχουν ουράνιο σχηματισμό, μαργαριτάρια, ρουμπίνια, σμαράγδια, ανθόφυλλα όλου του κόσμου. Αυτό είναι το στέμμα του Σίβα, του Θεού που χορεύει· ένα στέμμα από ηλιακά αγκάθια, από αστέρια, από κυανούς πλανήτες. Και το πτηνό, αν κι έχει θριαμβεύσει, αντιστέκεται σε αυτό, καθώς νιώθει ότι αν και αυτό υπάρχει μέσα του, κι έξω του, στην πραγματικότητα δεν του ανήκει. Στη συνέχεια, έχοντας διαπεραστεί από το μυστήριο, το ισχυρό, μικροκαμωμένο, μα τεράστιο Πτηνό του Παραδείσου, κελάηδησε, φώναξε, τραγούδησε:

Ο Πατήρ κι εγώ είμαστε το ίδιο!

Κι ένα άλλο λευκό πτηνό κατέβηκε από τον ουρανό για να το φιλήσει.

Η Θεία Λειτουργία

Γύρω από το όρος Καϊλάς συνωστίζονται οι πιστοί, από δεξιά και αριστερά. Ανηφορίζουν. Έχουν προηγουμένως πλύνει τα σώματά τους στα νερά της ιερής λίμνης Μανασαρόβαρ. Τους έχει πλύνει εκεί ο Ιωάννης κι εκείνοι έχουν μεταμορφωθεί. Ελεύθεροι από αμαρτίες, είναι τώρα έτοιμοι να αρχίσουν να αμαρτάνουν ξανά.

Επάνω στην κορυφή του όρους Καϊλάς, ο Σίβα χορεύει. Έχοντας διαπεράσει την πληγή της θεϊκής του συζύγου, έχει εισχωρήσει μέσα σε αυτήν και χάρη στην πληγή που έχει στο πλευρό του, γίνεται για πάντα μέρος της. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο χορεύει περιχαρής στο φως και στο σκοτάδι.

Στην άλλη πλευρά του όρους Καϊλάς βρίσκεται το μοναστήρι των λάμα του Ντιραπούκ. Είναι νύχτα κι ένας νεαρός λάμα θα τελέσει μια ιεροτελεστία η οποία προετοιμάζεται εδώ και πολλά χρόνια. Θα είναι η πρώτη φορά, κι επίσης η τελευταία. Καθισμένος στο έδαφος, στην κρύα νύχτα, χτυπάει ένα τύμπανο με κόκαλα νεκρών. Χτυπάει, χτυπάει. Ύστερα από λίγο, όλα είναι έτοιμα. Ο λάμα γδύνεται και παραμένει γυμνός μέσα στο τσουχτερό κρύο.

Κάνει επίκληση στον Βούδα με το αδιάφανο πρόσωπο, διότι δεν λατρεύει τον Σίβα – τουλάχιστον όχι με αυτό το όνομα – και λέει: «Om mane padme hum». Έπειτα, γυρνάει προς τους τέσσερις ορίζοντες, και αρχίζει να περπατάει από τα αριστερά στα δεξιά, την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν της ανόδου. Ο νεαρός λάμα προσφέρει τον εαυτό του ως θυσία στις αόρατες και ορατές παρουσίες. Αναφωνεί: «Εδώ είναι το σώμα μου, φάτε το!» Ο νεαρός λάμα νιώθει κάποιον να έρχεται. Υπάρχουν δώδεκα αόρατες φιγούρες· οι διδάσκαλοί του, που του δίδαξαν αυτήν την ιεροτελεστία και που τώρα παραμένουν σιωπηλοί, έρχονται κοντά του. Επαναλαμβάνει: «Εδώ είμαι, καταβροχθίστε με!» Τότε, οι δώδεκα διδάσκαλοι ορμούν καταπάνω του για να τον καταβροχθίσουν. Ο νεαρός λάμα νιώθει το ξέσκισμα του δέρματός του, υποφέροντας, σιωπηλά, τον ασυγκράτητο πόνο. Γρήγορα χάνει το ένα του πόδι, τα χέρια του, αφού έχουν ήδη καταβροχθίσει το πρόσωπό του, και τώρα, εκείνοι στρέφονται προς τα έντερά του, τα σωθικά του. Ακόμη και τα κόκαλά του συνθλίβονται, και το αίμα του, επάνω στην κρύα στέπα, γλείφεται βιαστικά προτού ξεραθεί. Ο πόνος έχει δώσει τη θέση της στη χαρά, στην αγάπη για την αίσθηση της

πληρότητας, ζώντας τώρα σε δώδεκα σώματα. Και ο νεαρός λάμα, πλέον χωρίς σώμα, χωρίς σάρκα, χωρίς κόκαλα, χωρίς αίμα, νιώθει ότι είναι εκεί ψηλά, ότι χορεύει επάνω στην κορυφή του όρους Καϊλάς, πέρα από το σκοτάδι και το φως.

* * *

Κάποιος άλλος ανεβαίνει ένα διαφορετικό όρος. Ο Ιωάννης έχει πλύνει και αυτουνού το σώμα. Αν κι εκείνος έχει πνιγεί στο νερό, αναδύεται με το κεφάλι ενός αμνού. Μεταφέρει τώρα έναν σταυρό, και ανεβαίνει από τα δεξιά προς τα αριστερά. Επρόκειτο να πληρώσει για ένα μεγάλο αμάρτημα, καθώς δεν κατέστη ικανός να φέρει τη βροχή. Βρίσκεται τώρα στην κορυφή, ανάμεσα σε δύο ληστές. Αυτοί, πριν φθάσουν εκεί, είχαν προσπαθήσει με μυστηριώδη τρόπο να ανακαλύψουν τι είναι ο πόνος, η σταύρωση, χορεύοντας στο φως και στο σκοτάδι. Ο αγνός άνθρωπος προσπαθούσε να αντισταθεί στον μιαρό πόνο της ανθρωπότητας. Αυτοί αποτελούσαν τον αριθμό δύο. Τώρα, βρίσκονται μαζί με τον αριθμό τρία, και νιώθουν ένα είδος ανάπαυσης, όντας επιτέλους, όχι πια μόνοι. Αν και δεν καταλαβαίνουν τι λέει εκείνος, τι μουρμουρίζει, θα πεθάνουν εν ειρήνη, και ο καλός και ο κακός, και ο ένας και ο άλλος.

Ένα, δύο, τρία… μα που είναι το τέσσερα…;

Εκεί, κάτω από τον σταυρό. Είναι η μητέρα. Ένα, δύο, τρία και τέσσερα. Δύο ληστές, ένας λυτρωτής και η μητέρα γη. Δύο ληστές, ο λυτρωτής και η γη. Ένα μοναδικό, ωστόσο, πρόσωπο. Ο Πατέρας δεν συμπεριλαμβάνεται διότι εντοπίζεται πριν από την ίδια τη δημιουργία των αριθμών και διότι ο Χριστός και η Μητέρα είναι το ίδιο πρόσωπο. Και όταν άνοιξα το φέρετρο της μητέρας, ανακάλυψα ότι εκείνη είχε το σώμα της Βασίλισσας του Σαβά, όπως επίσης και του Ιησού Χριστού.

Στη συνέχεια, όταν ο Πατέρας φεύγει, από τη στιγμή που φαίνεται ότι ο Πατέρας δεν υπάρχει, διότι είναι κάτι παραπάνω από ένας αριθμός, αφού εκείνος ξεφωνίζει και πεθαίνει, η μητέρα δίνει το σήμα να τον κατεβάσουν από τον σταυρό. Μα τον κατεβάζουν ξηλώνοντας και τον σταυρό. Έφεραν τον σταυρό μπροστά στην ταφόπλακα του τύμβου, η οποία ήταν στην πραγματικότητα η πλάκα του βωμού, κι εκεί, επάνω στον σταυρό, τον έφαγαν οι δώδεκα μαθητές και ιδιαίτερα ο Ιωάννης, ο αγαπημένος του. Μα η μητέρα δεν τον ακούμπησε, διότι εκείνη τον είχε καταβροχθίσει νωρίτερα.

Όταν ήλθαν αργότερα οι γυναίκες, δεν τον βρήκαν εκεί, διότι είχε προηγουμένως καταβροχθιστεί. Κι εκείνες το γνώριζαν· μα δεν το είπαν σε κανέναν.

* * *

Όποτε ανοίγω το φέρετρο της ψυχής μου, ξέρω ότι παρευρίσκομαι σε μια Θεία Λειτουργία, ότι καταβροχθίζω τον εαυτό μου, ότι κοινωνώ με το σώμα του Λυτρωτή· διότι ο θυσιασμένος και ο θυσιαστής είναι πάντοτε το ίδιο πρόσωπο. Κατά τη μετάληψη, ο ιερέας σκοτώνει τον Χριστό και τον τρώει. Και ο πρώτος ιερέας ήταν ο Μελχιζεδέκ, στην πόλη Σάλεμ, και ο Μελχιζεδέκ ήταν ο αμνός του Αβραάμ, το κριάρι του Ράμα. Εκείνος ήταν που με δίδαξε πώς να αναμειγνύω τον οίνο με το νερό και πώς να το πιώ από τον κύλικα των χεριών της Βασίλισσας του Σαβά. Εκείνος με δίδαξε πώς να καθαγιάσω το ίδιο μου το αίμα, ώστε να το πιώ, και πώς να λυτρώσω την ίδια μου τη σάρκα, τρώγοντάς την.

Άνοιξα το φέρετρο, έβγαλα όλα τα καρφιά, και μέσα βρήκα μόνο κόκαλα. Το ξαναέκλεισα. Μα ο αέρας σκόρπισε όλες αυτές τις παλιές μνήμες.

Η δική μου τριάδα είναι διαφορετική. Διότι ο υιός είναι η κόρη και ο πατέρας είναι ο σύζυγος της κόρης. Και σαν αδελφός της, προχωρώ δίπλα της, αγαπώντας την στα κρυφά, νυμφεύοντάς την μυστικά, ώστε εκείνος να μη το μάθει. Κι έτσι λοιπόν εμείς οι τρεις, κρατώντας τα χέρια, χαρούμενοι και βασανισμένοι, περπατάμε προς έναν τόπο που δεν γνωρίζω απόλυτα, που είναι μακρινός.

Το λευκό άλογο

Ξέρω ότι αν είχα ένα λευκό άλογο, θα μπορούσα να προφτάσω τη Βασίλισσα του Σαβά. Επάνω σε αυτό το γρήγορο άλογο θα έλθει ένας καβαλάρης, του οποίου το όνομα είναι Κάλκι. Θα έρθει για να δικάσει.

Κάποια μέρα, αυτό το μυστήριο θα καταστεί ξεκάθαρο. Εγώ ο ίδιος αρχίζω να το καταλαβαίνω χάρη στον πόνο της απώλειας της Βασίλισσας του Σαβά. Στην κακοτυχία του, ο άνδρας συνεχώς ψάχνει. Αυτό που ψάχνω εγώ είναι κάτι γρηγορότερο από τη Βασίλισσα του Σαβά, ένα λευκό άτι που θα μου επιτρέψει να την προφτάσω στη γρήγορή της κούρσα.

Θα προσπαθήσω να το θέσω με έναν άλλον τρόπο, ούτως ώστε να το καταστήσω αυτό περισσότερο κατανοητό, ακόμα και στον ίδιο μου τον εαυτό.

Ο χρόνος. Όλοι ξέρουν τι είναι ο χρόνος. Είναι κάτι που καίγεται, κάτι που ξοδεύεται. Έπειτα, έχουμε το φως. Το φως, μεταξύ άλλων, είναι η απώλεια της μορφής. Επίσης, το φως δραπετεύει. Αυτό είναι και η Βασίλισσα του Σαβά. Σταδιακά, λίγο-λίγο, το φως μας φέρνει τις εικόνες, τους θρύλους. Είναι το μέλλον, του οποίου το τέλος θα είναι η τελευταία εικόνα: το τέλος του χρόνου. Και η Βασίλισσα του Σαβά τρέχει γρήγορα· δεν θα την προφτάσουμε ποτέ! Το φως, που μεταφέρει τις εικόνες μας στον κόσμο, είναι ένας ληστής που κλέβει την παιδική μας ηλικία, τη νεότητα και τη ζωή μας στο σύνολό της. Ο χρόνος μας έχει σταυρώσει ανάμεσα στους δύο ληστές. Είναι γρηγορότεροι από εμάς. Ο χρόνος μας τρυπάει με μια λόγχη φωτός, μας φθείρει και μας κουράζει. Έχοντας ξεπεραστεί από αυτές τις υψηλές ταχύτητες, μπορούμε να ελπίζουμε μόνο στον Κάλκι, στον καβαλάρη του λευκού αλόγου, του οποίου η ενέργεια είναι μεγαλύτερη ακόμη κι από αυτή του φωτός και του χρόνου.

Αν μπορούσαμε να ξεπεράσουμε την ταχύτητα του φωτός ενός άστρου, να τρέξουμε γρηγορότερα από το φως, τότε θα μπορούσαμε να προφτάσουμε τη Βασίλισσα του Σαβά σε αυτήν τη γρήγορη κούρσα της, να ανακτήσουμε την παιδική μας ηλικία και να επιστρέψουμε σε έναν καιρό πριν από τη γέννησή μας. Το λευκό άλογο και ο καβαλάρης του, ο Κάλκι, τρέχουν προς την αντίθετη κατεύθυνση του χρόνου, τρέχουν προς το παρελθόν. Αντί λοιπόν να γερνάμε, θα αναζωογονούμασταν, θα γινόμασταν αιώνιοι.

Αν ξεπεράσουμε το φως ενός αστεριού, θα προφτάσουμε τη Βασίλισσα του Σαβά. Εκείνη δεν θα φύγει πιο μακριά, θα πηδήσει επάνω στα καπούλια του λευκού αλόγου μας και ο γάμος θα είναι αιώνιος.

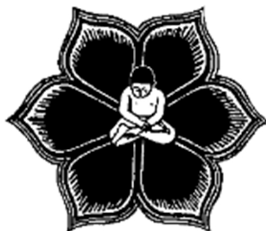
Αυτό το γεγονός ονομάζεται επίσης Τελική Κρίση και ανάσταση της σαρκός. Το φως θα δικαστεί για την κλοπή των εικόνων και η σάρκα θα αναστηθεί, θα αναζωογονηθούν τα σώματα, και οι εικόνες τους – που ταξιδεύουν στο φως – θα πλησιαστούν από τον γρήγορο καλπασμό του αλόγου προς το παρελθόν. Όλα θα γίνουν ξανά όπως ήταν πριν, σε ένα κεντρικό σημείο, όπου ο χρόνος παραμένει ακίνητος.

Κάποιοι πιστεύουν ότι αυτό θα επιτευχθεί χάρη στην επιστήμη· εγώ πιστεύω ότι αυτό θα δοθεί σε εμάς από τον Χριστό που έχουμε μέσα μας. Στην πραγματικότητα, είναι το ίδιο. Διότι Εκείνος είναι συνάμα και ο Καβαλάρης του λευκού αλόγου.

Εκείνος είναι η σπουδαιότητα που είναι γρηγορότερη από το φως που έχουμε μέσα μας. Εκείνος είναι αυτός που δικάζει τους ληστές και τους λυτρώνει, για να το εξηγήσω με αρχαία λόγια. Εκείνος είναι που ξεπερνάει τον χρόνο και προφτάνει τη Βασίλισσα του Σαβά στη συνεχή κούρσα της. Στην πραγματικότητα, Εκείνος είναι που νυμφεύεται με εκείνη και που πηδάει επάνω στα καπούλια του λευκού αλόγου.

Μα για να συμβούν όλα αυτά, έπρεπε κι εγώ προηγουμένως να νυμφευτώ τη Βασίλισσα του Σαβά, προετοιμάζοντας προσεκτικά τον γάμο και τον θάνατό μου.

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να εξηγηθούν όλα αυτά, ακόμη και με αρχαία λόγια!

Το τελευταίο λουλούδι

Ακόμη κι αν είσαι νυμφευμένος, μια μέρα θα πεθάνεις. Ο θάνατος έρχεται σε όλους. Η διαφορά είναι αυτή: θα έρθει μια κοπέλα με ένα λουλούδι και θα σε αγγίξει στα χείλη και στο μέτωπο. Είναι επίσης πιθανό το λουλούδι να έλθει μόνο του. Και τότε θα πηδήσεις απευθείας μέσα στο λουλούδι και θα παραμείνεις μέσα σε αυτό. Μοιάζει δύσκολο: μα είναι το αποτέλεσμα του έργου σου, της αναμονής κατά τη διάρκεια της ζωής σου, και ιδιαιτέρως, του γάμου σου. Είναι ακόμη πιθανό η νεαρή κοπέλα με το λουλούδι να μην έλθει ποτέ. Μα θα είναι το ίδιο. Διότι αυτό το λουλούδι στο οποίο θα εισέλθεις, είναι ο τελικός καρπός της ψυχής σου, η τελευταία δημιουργία της. Και αν δεν υπάρχει καμία διαφορά, θα φαίνεται ότι υπάρχει, θα φαίνεται ότι υπάρχει…

